குமரன்.

PUDUKOTAH STATE.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு —திருக்குறள்.

ச[illegible]கை கூ } காரைக்குடி பிரமோதூத-ஹு மாசி-மீ { மணி ௨ (8)

1931 - பிப் - மார்ச்

1931 - Feb Mar

ஞானமிருந்தால் பேதமில்லை.

மாரிதான் சிலரை வரைந்து பெய்யுமோ
காற்றும் சிலரை நீக்கி வீசுமோ
மாநிலம் சுமக்க மாட்டே னென்னுமோ
கதிரோன் சிலரைக் காயே னென்னுமோ
வாழ்நான்கு சாதிக் குணவு நாட்டிலும்
கீழ் நான்கு சாதிக் குணவு காட்டிலுமோ
திருவும் வறுமையும் செய்தவப் பேறும்
சாவதும் வேறிலை தரணி யோர்க்கே
குலமும் ஒன்றே குடியும் ஒன்றே
இறப்பும் ஒன்றே பிறப்பும் ஒன்றே
வழிபடு தெய்வமும் ஒன்றே யாதலால்
முன்னோ ருரைத்த மொழி தவறாமல்
எந்நா ளாயினும் இரப்பவர்க் கிட்டுப்
புலையும் கொலையும் களவும் தவிர்ந்து
நிலைபெற வறத்தி னிற்பதை யறிந்து
ஆணும் பெண்ணும் அல்லதை யுணர்ந்து
பேணி யுரைப்பது பிழையெனப் படாது
சிறப்பும் சீலமுமல்லது
பிறப்பு நலந்தருமோ பேதையீரே.

—கபிலர்.

இது இன்று பாடப்பட்ட பாட்டல்ல. பல நூற்றாண்டு கட்கு முன் பாடப்பட்டிருக்கிறது. ஜாதி வேற்றுமை யென்பது

பார்ப்பனரின் கட்டுக்கதை யென்பதை வெகு விளக்கமாக இக் கபில ரகவல் கூறுகின்றது. இயற்கையாக மனிதருக்குள் வேற்றுமை கிடையாது. மழையும் காற்றும் பூமியும் வெயிலும் மக்கள் யாவருக்கும் சம உரிமையையே நல்குகின்றன. குலமும் குடியும் இறப்பும் பிறப்பும் ஒன்றே என்று கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கதன்றோ?

இம்மையும் மறுமையும்.

மனிதர்கள் இவ்வுலகில் பிறந்து வாழ்வுக்கு வேண்டியவற்றைக் கைப்பற்றி மனைவி மக்களுடன் இன்பமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது நாம் எங்கிருந்தோம் எப்படி வந்தோம் எப்படி இறப்போம் பின்னர் என்ன நிலைமையை அடைவோம் என்ற எண்ணங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. இது ஒரு ஆச்சரியமானதன்று; இயல்பேயாகும். ஈண்டுள்ள வாழ்வு நிலை இன்பமாக இருக்கும்போது இம்மாதிரியான பலவகைப்பட்ட எண்ணங்கள் எழுகின்றன. இதிலிருந்து ஆராய்ச்சி அதிகரித்தது. ஏன் பிறந்தோம் எதற்காகப் பிறந்தோம் நாம் செய்யவேண்டியதென்ன என்று துருவித்துருவி யோசித்துத் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களைப் பலரும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இந்த உணர்ச்சியின் பயனாகவே மதங்களும் கடவுளும் தோன்றியிருக்கின்றன வென்று சொல்லவேண்டியதில்லை. இவ்வுலக வாழ்வைவிட வேறு உலக வாழ்வு உண்டென்றும் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றும் அவர் மக்கள் செய்யும் பாவ புண்ணியங்கட்குப் பலனை அனுபவிக்கச் செய்வாரென்றும் மதக் கொள்கைகளெழுந்தன. இவ்வுலகில் நடைபெறும் விஷயங்களே ஒரு இடத்துக்கும் மற்றோரிடத்துக்கும் எத்தனையோ மாறுபாட்டுடன் பரப்பப்படுகின்றன வென்றால் மறுமை யுலகங்களில் நடைபெறுவனவற்றைப் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்களும் கதைகளும் தோன்றுவதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை. கண்ணுக்கு முன்னுள்ள இவ்வுலக அதிசயங்களை விடக் கண்ணுக்குப் புலனாகாத மறுமை யுலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கூறும் ஏடுகளில் மக்கட்கு மோகம் அதிகப்படவே அவைகளைப் பற்றிப் பல நூல்கள் தோன்றலாயின. எல்லா மதத்

தினரும் மறு உலகங்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர். சுருக்க மாகச் சொன்னால் மறு உலகச் செய்திகளைக்கொண்டே மதங்கள் உயிர்பெற்றிருக்கின்றன. மறு உலகச் செய்திகள் யாவும் ஊகிப் பாகவும் கட்டுக்கதைகளாகவு மிருக்கின்றனவே யன்றி உண்மை யாக நேரில் காணும்படியான நிலைமையிலில்லையென்பது யாவரும் அறிந்ததாகும். கண்ணுக்குப் புலப்படாத உலகத்தில் நடப்பதாக பலசெய்திகள் ஒன்றுக்குப் பத்தாக நூறாக ஆயிரமாகப் பெருக்கி யெழுதப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள வாழ்க்கையில் சலிப்பேற் படும்போது மேலுலகத்திலாவது சுகமாக இருக்கலாமென்று கருதி அதற்கு என்ன செய்யலாமென்பதில் சாதாரண மக்கள் மனம் ஆர்வமுற்றது. இதை ஆதாரமாக வைத்தே பரிகாரங்க ளும் மோக்ஷத்தைத் தரத்தக்க பல அற நிலையங்களும் கோயில் களும் திருவிழாக்களும் அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற ஸ்தாபனங்களும் வளர்ந்து மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்டன. சுயநலங்கொண்ட பலர் இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு பெரிதாக் கிப் பாதுகாத்து மக்கள் பொருளைக் கொள்ளையடித்து வருகின்ற னர்.

மறுமையுலகப் பித்தம் இந்துமதத்தினருக்கே அளவு கடந்து ஏறிவிட்டது. பார்ப்பனரென்ற ஒரு சமூகத்தாரே மறு உலக ஆதாரத்தைக்கொண்டு தங்கள் வாழ்நாளின் நடைமுறைக்குவேண் டிய சகலத்தையும் பெற்றுவர முன்வந்து விட்டனர். அவர்களு டைய சூழ்ச்சியின் பலத்தால் பொது ஜனங்களின் அறிவு வளர முடியாதபடி தடுத்து அணை போட்டுவிட்டு, மறுமை யுலகத்திற் காகவே மக்கள் இவ்வுலகிற் பிறக்கிறார்களென்றும் வாழ்கிறார்க ளென்றும் வதிகிறார்களென்றும் இறக்கிறார்களென்றும் நூல்க ளெழுதிப் பிரசாரம் செய்துவருகின்றனர். இவ்வுலக வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத கைத்தொழில் வியாபாரம் முதலிய வீண் முயற்சி செய்து பொருள் தேடல் அறிவீனமென்றும், இவ்வுலகிலுள்ள வீடு நிலம் மாடு மக்கள் மனைவி உற்றார் முதலிய எல்லாமே நிலையற்றதென்றும், இதில் புத்தியைச் செலவிடுபவன் அஞ்ஞானி யென்றும், மறு உலகப் பேற்றுக்காக உயிர் வாழ வேண்டுமென்றும் நன்கு பிரசாரம் செய்து தீர்த்திருக்கின்றனர். பார்ப்பனக் குழுவினர் சொர்க்கலோகமென்று சொல்லி அங்கு

கற்பக விருக்ஷம் காமதேனு சிந்தாமணி உண்டென்றும் அவை கேட்டதெல்லாம் தருமென்றும், பொன்மயமான பூமியில் சௌந்தரியமுள்ளவர்களும் என்றும் இளமை மாறுதவர்களுமான தேவதாசிகளுண்டென்றும் அவற்றை ஏகபோகமாக அனுபவிக்கலாமென்றும் எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். இப்படியே சைவர்கள் கைலாயத்தை மாருப் பேரின்ப நிலைக்களமென்றும் வைணவர் வைகுண்டம் அழியாப் பெரும்பதவி யென்றும் ஏடுகளை யெழுதிக் குவித்துப் பிரசாரம் செய்து மக்கள் மூளையில் அசைக்கமுடியாதபடி ஏற்றியிருக்கின்றனர். கர்ப்போற்பத்தி முதல் கட்டையில் வைத்த பிறகும் இந்தக் கொள்கைகளைச் சொல்லி சடங்குகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இதன் பயனுக மக்கட்கு இவ்வுலக வாழ்வில் ஊக்கமின்றித் தன்னம்பிக்கை இழந்து ஜீவப்பிரேதமாக உயிர் வாழ்ந்து திரியும் நிலைமை யேற்பட்டிருக்கிறது. பரலோகப் பித்தம் தெளியாதவரையில் இந்திய நாட்டில் ஹிந்து மக்களால் ஒரு காரியமும் செய்து உருப்படியாக முடியாதென்பது திண்ணமாகும். தொழிலிலும் வியாபாரத்திலும் வாழ்விலும் புதுப்புதுத் தோற்றங்கள் நாள்தோறும் நாழிகைதோறும் அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்ற இந் நாளில்— மற்ற தேயத்தினர் யாவரும் அதில் போட்டி போட்டு முன்னேறுங் காலத்தில் நமது மக்கள் 3000 வருஷத்துக்கு முந்திய பழங் கதைகளைப் பேசித் திண்ணையிலிருந்து பொழுது போக்க நினைக்கின்றனரென்பதை நினைக்கும்போது நெஞ்சங் கொதிக்கின்றது. "மணிக்கு 3000 மைல் ஆகாயத்தில் பறக்கிறுன்; கம்பிகூட இல்லாமல் 6000 மைல் தூரத்தில் பேசுவதைக் கேட்கிறுன்" என்றால் அவை அநித்தியம் என்று சொல்லிக்கொண்டே கையிலிருக்கிற இரண்டணுவை எள்ளில் வைத்துப் பார்ப்பான் கையில் கொடுத்துக் கும்பிடு போட்டுவிட்டுக் கஞ்சிக்கு ஆலாய்ப்பறக்கிறுன். இந்த நிலை பரலோகப் பயித்தியம் ஒழிந்தாலன்றி எந்த விதமாகவும் மாற்றமடைய முடியாதென்பது திண்ணமாகும். மற்றைய மதங்களில் மறுமை எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு இம்மையிலும் நல்வாழ்வும் நல்வாழ்வுக்குரிய முயற்சியும் அவசியமாகு மென்று வற்புறுத்தப்படுகிறது. ஹிந்து மதம் ஒன்றிலேயே இம்மை வாழ்வு வீணென்றும் மறுமை யொன்றே அடையத்தக்கதென்றும் கூறப்படுவது கவனிப்புக்குரியதாகும்.

ஒன்றுக்கொன்று முரண்.

புராண மூடம்.

பரமேசுவரன் சர்வக்ஞன் எல்லாமறிந்தவன் சர்வ வியாபி சத்திய சொரூபி என்றெல்லாம் வேதஞ் சொல்கிறது. சத்திய சொரூபமாக இருக்கிற பரமசிவனுடைய திருவடி நீழலை யடைய வேண்டுமென்பதே சைவத் திருவாளர்களினுடைய கொள்கையாம். அந்தப் பெருமானுடைய திருவடியின் கீழ் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதற்கு வழிகளாகத்தான் கோயில் விக்கிரகம் பூசை நைவேத்தியம் பாடசாலை சத்திரம் அறுபத்துமூவர் மடம் அடியார்கள் குருபூஜை பசுமடம் நந்தவனம் தளுகை ஆராதனை தாஸியாட்டம் திருவிழா எல்லாம் நடைபெற்று வருகின்றனவென்பதை யாவரும் அறிவர். அந்தச் சிவ பரம்பொருளின் திருவடியை அடைந்தால் மாறாத முக்தி யென்றும் கூறப்படுகிறது. முக்திக்குப் போனவர் அதாவது கடவுளை அடைந்தவர் திரும்பி வருவதில்லை. மறு பிறப்புப் பிறப்பதில்லை யென்று எல்லாச் சைவ நூல்களும் சொல்லுகின்றன. இந்தக் கொள்கைகட்கு உலைவைத்து அருணாசல புராணத்தில் ஒரு கதை யெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பிர்மாவும் விஷ்ணுவும் பலமான சண்டை போட்டுக்கொண்டு விஷ்ணு பன்றியுருக்கொண்டு பூமியைத்துளைத்துச்சென்றார்; பிர்மா அன்னப்பட்சியுருவெடுத்து ஆகாயத்தில் பறந்தார். விஷ்ணுவின் பன்றியுருவம் மூக்கின் முனைதேய்ந்து திரும்பிற்று. அன்னபக்ஷி இறகு உடலெல்லாம் வெந்துகருகித் திரும்பும்போது, மேலே இருந்து ஒரு தாழம்பூ இறங்கி வந்தது.

அருணாசல புராணம் திருமலைச்சருக்கம் பாட்டு 55.

இம்மடலெங் குற்று வருவ தென்னுமுன்
அம்மடல் அணைந்ததங் கதனை யேற்றனன்
செம்மல்தன் முடியில்வீழ் செம்மலர்க் கையால்
மெய்ம்மைசே ருயிர்ப்பதாய் விடுமினென்றதே.

(இ-ள்) இம்மடல் எங்கிருந்து வருகிறதென்று யோசிப்பதற்கு முன்பாக அந்த மடல் சமீபத்தில் வந்தது. அதனை பிர்மா பிடித்தார். உண்மையான பெருமூச்சோடு 'விடும்' என்றது.

ஷை பாட்டு 56.

ஏரணி கைதையே இங்கு நீவரும்
காரண மேதெனக் கமலன் கூறினன்
ஆரணன் நாரணன் அளவிடாமுதற்
றூரணி முடியினும் தவறி வீழ்ந்தனன்.

(இ-ள்) தாழம்பூவே இவ்வழி நீ வந்த காரணமென்ன வென்று பிர்மா கேட்க, பிர்மாவினாலும் விஷ்ணுவினாலும் அறிய முடியாத சிவபெருமானுடைய முடியிலிருந்து தவறி விழுந்தேன்.

தாழம்பூவுக்குச் சிவபெருமானுடைய திருவடியல்ல, முடியே கிடைத்திருக்கிறது. சகல பாவமும் போகாவிட்டால் இப்படிப் பட்ட பெறற்கரிய பெரும் பேறு கிடைக்காது. பரமசிவனுடைய சிரத்தில் பல கோடி வருஷங்களிருந்த தாழம்பூவுக்கும் ஒரு கேடு காலம் வந்து கீழே நழுவி விழுந்தமை ஆச்சரியமல்லவா? சிவ பெருமான் தலைமேலேறிய பிறகும் அங்கு பல நாளிருந்த பிறகும் பரமசிவனுடைய பரிச தீட்சை பெற்ற பின்னரும் தாழம்பூவுக்குத் தடுமாறி விழுகிற நிலை போகவில்லை. இது கவனிக்கத்தக்கது.

ஷை பாட்டு 60.

படியளந் தவனுடன் பறவை யாமிவன்
முடியறிந் தானென மொழிதல் வேண்டுமே.

(இ-ள்) விஷ்ணுவிடத்தில் பறவையுருவெடுத்த பிர்மா சிவ பெருமானுடைய முடியை அறிந்தார் என்று நீ சொல்லவேண்டும்.

ஷை பாட்டு 61.

வஞ்சமென் றிகழ்ந்திடேல் வருந்தினர்க்குயிர்
தஞ்சமா மெனிற் பெரும் பொய்யும் சாற்றலாம்
மிஞ்சியே சொலத்தகா மொழியு மன்றிது
நஞ்சமுண் டமைவரே நண்பு வேண்டினர்.

(இ-ள்) வஞ்சனைத் தொழிலென்று தள்ளாதே. துன்பப் படுகிறவர்கட்குத் தஞ்சமாக இருக்குமானால் பெரும் பொய்யையும் சொல்லலாம். தவிர இது சொல்லத்தகாத வார்த்தையுமல்ல. சிநேகம் வேண்டினவர்கள் நஞ்சைக்கூட உண்ணவும் இசைவர்.

ஷை பாட்டு 62.

கண்ணுதல் முடியில்வாழ் கைதையே பிறிது
எண்ணுவ தொழிகென இயைந்து போந்தது.

(இ-ள்) நெற்றிக்கண்ணையுடைய பரமசிவன் திருமுடியில் வாழ்கின்ற தாழம்பூவே! வேறு எண்ணத்தை விட்டுவிடு என்று பிர்மா சொல்ல, சம்மதித்துப் புறப்பட்டது.

ஷை பாட்டு 63.

சீதரா கேட்டியென் வரவின் செய்கையை
மாதநூ றுயிரங் கணத்திலே கடந்து
ஆதியான் முடியதிக் தணுகினே னென
ஓதினன் கைதையும் உள்ள தென்றதே.

(இ-ள்) விஷ்ணுவே என்னுடைய வரவைக் கேள்! நூறுயிரங்காதம் ஒரு நொடியிலேயே பறந்து பரமசிவனுடைய முடியை அடைந்தேன் என்று பிர்மா சொன்னார். தாழம்பூவும் "உண்மை தான்" என்று சொன்னது.

இதைப் படிக்கும் அன்பர்களே! உலகத்தைப் படைத்து அவரவர் வினைப்படி தலைவிதியை யெழுதி அவரவர் செய்த பாவ புண்ணியங்கட்குத் தக்கபடி உடலமைப்பையுங் கொடுத்து அனுப்பும் பிரமதேவன் இவ்வளவு பெரும் புளுகனாக இருப்பது எவ்வளவு கொடுமையாகுமென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். தான் புளுகினதுமன்றித் தாழம்பூவையும் புளுகச் சொன்னது இன்னும் திறமானதல்லவா? தாழம்பூ உண்மை யறிவானந்த மயமான பரமேசுவரனுடைய முடியில் இருக்கும் பேறு பெற்றுப் பல்லாயிரம் ஆண்டு வாழ்ந்திருந்தும் கடைசியில் வழியில் நின்ற வொருவன் பேச்சைக் கேட்டுப் புளுகும்படியான புத்திதான் அதற்கேற்பட்டிருக்கிறது. "நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்தற்றாகும் மாந்தர்க்கு இனத்தியல்பதாகும் அறிவு" என்ற திருக்குறளின்படி தாம் சேர்ந்த இனத்தின் அறிவு இந்தத் தாழம்பூவுக்கு வராமற்போன காரணமென்ன? உண்மை வடிவான கடவுளுடன் பழகியும் அந்த இனத்தின் அறிவு வரவில்லையா? அல்லது கடவுளே புளுகுகிற இனமா? இது விளங்கினால் நல்லதல்லவா? பிர்மாவையும் விஷ்ணுவையும் கேலி செய்து இழிவு படுத்தவே இந்தக் கதையை திருவண்ணாமலைச் சிவபக்தர்கள் எழுதி யிருக்கிறார்கள். ஆனால் சாட்சியை உண்டாக்கத் தாழம்பூ வந்ததாகக் கதை கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நெருக்கடியில் கடவுள் தலையிலிருந்துவந்த பூ பொய் சொல்லலாமா? முக்திக்குப் போன பூ திரும்புமா என்ற யோசனை களி

மண் மூளையில் உதிக்கவில்லை! பாவம்! இந்த பிர்மாவினால்படைக்கப்பட்ட அரிச்சந்திரன் ஒரு பொய் சொல்லமாட்டேனென்று மனைவியைவிற்று மகனைப்பறிகொடுத்துத் தானும் சுடலைகாத்தானென்று புராணம் பாடியிருகின்றனர். அந்த பிர்மா எவ்வளவு அபாரப்புளுகனாக இருக்கிறாரென்பதைப்பாருங்கள்!

"சர்ச் லைட்"

நன்றி கெட்ட தெய்வங்கள்.

தேசபக்தச் செல்வரான மோதிலால் நேரு 6—2—31 காலையில் நம்மை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டார். அவருக்கு வயது 70. முதிர்ந்த வயதில் அவர் பிரிந்தாராயினும் சுயராஜ்யப் போராட்டம் தீவிரமாக இருக்கும் இந்த சமயத்தில் பிரிந்தமை பெருவருத்தத்துக்குரியதேயாகும். அவரைப்போன்ற பெரியார் பலர் இந்த நாட்டில் அருமையாக இருப்பதால்தான் 70 வருஷமிருந்து கஷ்டப்பட்ட அவரை இன்னுமிருக்க வேண்டுமென்று எல்லாரும் விரும்புகிறார்கள். தெய்வத்தை நம்பிக் கையில் மடியிலிருக்கிற எல்லாவற்றையும் கோயில் சாமிக்குப் போட்டழுதுவிட்டு அவர் எப்பொழுது காப்பாற்றுவார் என்று வாயைப் பிளந்துகொண்டிருப்பதே இந்த நாட்டு மக்களின் "தலை விதி"யாக இருக்கிறது. மோதிலால் நேரு நோய்ப்பட்டார் என்றவுடன் அவர் குணமுற்று எழவேண்டுமென்று அநேகம் கோயில்களில் அர்ச்சனைகளும் பூசைகளும் தயிர்ச்சாத நைவேத்தியங்களும் நடத்தப்பட்டன. அந்த சாமிகளெல்லாம் சோற்றையும் வடை பாயாசத்தையும் நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு மோதிலால் நேருவையும் கொண்டுபோய்விட்டன. பத்திராதிபர்கள்கூட நேருவைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று மிக மிக வேண்டிக்கொண்டார்கள். என்றாலும் நன்றிகெட்ட தெய்வங்கள் நேருவைக் கொண்டுபோய்விட்டன. அர்ச்சனை அபிஷேக நைவேத்தியம் செய்த அன்பர்கள் அந்தந்தக் கோவில் பார்ப்பனர்களிடமிருந்து செலவான பணத்தை வசூலிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்கிறேன்.

'காங்கிரஸ் வாதி'

விடுதலை முழக்கம்.

"ஏயஸ்"

நாடெங்கணும் விடுதலை முழக்கம் ஒலிக்கின்றது. எங்கு பார்த்தாலும் விடுதலைப் பேச்சே முழங்குகின்றது. இன்றல்ல, நேற்றல்ல, மனிதன், அறிவுபெற்ற நாள்முதல் விடுதலை பெற்றவாழ்வையே விரும்பி முயற்சித்து வந்திருக்கின்றான். அடிமைப்படுகுழியில் ஆழ்ந்துகிடந்த நாடுகள் பலவும் தத்தம் நிலையினின்றும் விடுதலை பெற்று பூரண சுதந்திரத்துடன், செழுமையடைந்து, தலைதூக்கி வாழ்வதைக்காண்கின்றோம். மதத்துக்கும், மதத்தலைவர்களுக்கும் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த மேனாட்டு அரசர்களெல்லாம், மதத்துக்கும் அரசியலுக்கும் சம்பந்தமில்லையென்பதை உணர்ந்து மத ஆதிக்கத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டுத் தங்கள் சுதந்தரத்தை நிலைநாட்டிவிட்டதை யாரே அறியாதார்? மத வாழ்க்கைக்கும் லௌகீக வாழ்க்கைக்கும் சம்பந்தம் இவ்வளவுதான் உண்டு என்பதை மேனாட்டுமக்கள் வரையறுத்து, தங்கள் இன்பவாழ்வுக்கு மதம் குறுக்கிடாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்டு செல்வஞ் செழிக்க, துன்பம் நீக்கி, இம்மை, மறுமை, மரணபயங்களின்றி ஏறுபோன்ற நடையுடையராய் கவலையற்று வாழ்தலையுங்காண்கின்றோம். ஆனால் பண்டை நாகரிகப் பழங்கதை பேசி வெறும்பேச்சளவிலே எல்லையில் விறும்பூதெய்தி மகிழ்ந்த நமது நாடுமட்டும் இன்னும் விடுதலை பெறாது — எத்துறையிலும் விடுதலையடைய சக்தியும், தகுதியும் இன்றி — அல்லோலகல்லோலப்படுவது அறிவுடைய எவர் மனத்தையும் கரைக்காதிருக்கமுடியாது.

விடுதலையென்ற சொல் நமது நாட்டுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் புதிதன்று. பிறநாடுகளெல்லாம் அறியாமையில் ஆழ்ந்து தவித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் நமது நாடு அறிவுடைமையிற்றிகழ்ந்தது; சுதந்தர வீரர்கள் பலர் நம்நாட்டில் நீதிவழுவாது செங்கோலோச்சி வந்தனர். பலதுறைகளிலும் நம் நாடு பொலிந்து விளங்கிற்று. ஆனால், முன் அறியாமையிலும் அநாகரிகத்திலும் ஆழ்ந்து கிடந்ததாகச் சொல்லப்படும் நாடுகளெல்லாம் அறிவிலும், திருவிலும், நாகரிகத்திலும் முன்னணியில் முன்னேறிச்செல்லும் இக்காலத்தில் நமது நாடுமட்டும் தூங்குகின்றது

என்று சொல்வதா? அன்றி பின்னணியில் முன்னோக்கிச் செல்கின்றது என்று கருதுவதா? அல்லது இன்னும் பின்னோக்கியே செல்கின்றது என்று முடிவுகட்டுவதா? நேற்றுவரை அநாகரிகத்திலும், மூடபழக்கவழக்கங்களிலும் ஆழ்ந்து கிடந்த நாடுகளெல்லாம் திடீரென விழிப்புற்று, தம் நிலையோர்ந்து அதிவேகமாகச் சீர்திருந்தி முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் பண்டைய நாகரிகத்தில் சிறப்புற்றிருந்த நமது நாடு அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகச்சீர்திருத்தம், கைத்தொழில், கல்வி, வியாபாரம், முதலிய பல துறைகளிலும் மிக மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலிருப்பதற்குக் காரணம் யாதெனக்கூறுவது? மதம்! மதம்!! மதம்!!! என்பதைத்தவிர வேறொன்றும் கூறமுடியாது.

அறிவும் ஆற்றலும் வேண்டியவளவு திரண்டிருந்த அக்காலத்தில் மக்கள் தம் அறிவையும் ஆற்றலையும் மக்களுக்குத் தேவையான, உயிர்வாழ்தற்கின்றியமையாத வழிகளிற் செலவிடாது, மதவாழ்வை வரையறுப்பதிலும், மதவாழ்வை வரையறுப்பதிலும், மதவாழ்வைப் பாகுபடுத்துவதிலும், கடவுளரை வகுப்பதிலும், சமயக்கோட்பாடுகள் ஏற்படுத்துவதிலும், சமூகக்கட்டுப்பாடுகளை நிறுவுவதிலும், வீண் சடங்குகளைக் கோலுவதிலுமே பயன்படுத்தினர். தம் சந்ததியார் உணர்ந்து, தமது நாகரிகத்தையும் இன்பவாழ்வையும் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளுமாறு எவ்வழியையும் கோலாது விட்ட குறை பெருங்குறையன்றோ? அக்குறையே இன்று நம் நாட்டைச் சீர்குலைத்துவிட்டது. அவர்கள் கோலிய சமயவாழ்வு சாரமற்றவாழ்வாய்ப்போக இக்காலத்திற்குப் பொருந்தாததாய்ப் போக அது சமயவாழ்வாக இல்லாது பேய் வாழ்வாக மாறிவிட்டது. மக்களை மாக்களாக மாற்றியதும் அவ்வாழ்வே. பட்டினிகிடக்கும் மக்கள் நாளுக்கு நாள் பெருகிவருவதும், நோய் பிடிக்கும் மக்கள் மல்கமல்க, மனிதர் ஆயுள் சுருங்கிக்கொண்டுவருவதும், கைத்தொழில் எல்லாம் சீர்கேடுற்று, நமக்குத் தேவையான பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அயல் நாட்டாரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்படி செய்ததும், இந்த சமயவாழ்வேயாகும். அம்மம்ம! சமயவாழ்வு இயற்றிவரும் இடுக்கண்களை இயம்புவது எளிதன்று, எளிதன்று. சுருங்கக்கூறின், நாடு சமய வாழ்வினாலேயே இன்

றைய பாழ் நிலையை எய்திவிட்டது என்று மட்டுந்தான் கூறமுடியும்! சமயவாழ்வுக்குப் பெரு மதிப்பையும் லௌகீக வாழ்வுக்கு மதிப்பின்மையையும், அன்று சிறுமையையும் நமது முன்னோர் — கற்றறிந்த முன்னோர் — கொடுத்ததினாற்றான் நாம் இன்று சாத்திரச்சேறுடி, மதப்பித்துப்பிடித்து, 'வீணே நீறுகின்றோம்; மண்ணாகி நாறுகின்றோம்'. வீண் பெருமை பேசுவதால் யாது பயன்?

நமது முன்னோர் நூல்களிலும் விடுதலை முழக்கம் முழங்கத்தான் செய்கின்றது. அவை விளம்பும் விடுதலைக்கும், நாம் இன்று கோரும் விடுதலைக்கும் நமக்குத் தேவைப்படும் விடுதலைக்கும் மடுவுக்கும் மலைக்குமுள்ள வித்தியாசந்தான்! ஒன்றுக்கொன்று நேர் முரணானவை. ஆனால் விடுதலையென்ற பேச்சு மட்டும் பொது. அதனால் எய்தும் பயன் மாறுபாடானது. இவ்வுலக வாழ்வினின்றும் விடுதலை பெறுவதே பேரின்பமென்றும், அதுவே விடுதலை யென்றும் நமது சமய நூல்கள் கூறுகின்றன; இவ்வுலக வாழ்வை இன்பமயமாக ஆக்குவதற்குரிய வழிகளைத் தேர்ந்து, அவற்றின் மூலம் பூரண சுதந்திரம், அல்லது முழு இன்பம் பெறுவதே விடுதலையாகும் என்று நாம் எண்ணுகின்றோம். இவற்றில் எது சரியென்பது அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும்.

இவ்வுலகில் மனிதன் அடையவேண்டிய பொருள்கள் நான்கு; அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதல் மூன்றும் இங்கு அடையத்தக்கனவென்றும், நாலாவதாய வீடு இம்மூன்றின் பயனாக மறுமையில் எய்தத்தக்க பேரின்ப நிலையென்றும் விரிவுரை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் மூன்றுடன் நின்றிருந்தால் மிக நன்றாக இருந்திருக்கும்; இல் வாழ்க்கையையே குறிக்கோளாக அவை குறிக்கும்; ஆனால் இம்மூன்றையும் விடப் பெரிதாகக் கொள்ளப்படும் மறுமைக்குரிய பேரின்பமே மனிதன் வாழ்வை அடியோடு குலைத்துவிட்டது. என்று இம்மை மறுமை வகுக்கப்பட்டதோ, என்று விடுதலை அல்லது பேரின்பமென்பது இவ்வுலகிலின்றி மறு வுலகில் தான் அடையப்படும் என்ற நம்பிக்கை புகட்டப்பட்டதோ அன்று மனிதன் வாழ்வில் நஞ்சேறி, எலும் பெலும்பாய், நரம்பு நரம்பாய்த்தின்று, உருக்கிஒன்றுக்கும் உதவாதவனாகி பித்தேறினவனாக, உழுத்தமரம் போன்றவனாக ஆக்கிவிட்டது.

மனித வர்க்கத்துக்குச் செய்யப்படும் கொடுமைகளில் இதைவிட மிகப் பயங்கரமான கொடுமையிராதென்றே துணிந்து கூறலாம். நமது முன்னோர்களின் பரிசுத்தத் தன்மையும், தூய வாழ்வும், பக்திப்பெருக்கும், பாரமார்த்திக சிந்தனையும் மிக மேம்பட்டன; எத்தேயத்தினரும் போற்றத்தக்கனவென்று கூறினால், இன்று நாம் இவ்வளவு மோசமான நிலையிலிருப்பதற்குக் காரணமும் மேற்சொன்ன குணங்களே என்று கூறுநிருக்க முடியாது. மறுமையிருக்கட்டும்; மறுமையில் பேரின்பமடைய முடியும் என்றுமிருக்கட்டும்; அதற்காக இவ்வுலக வாழ்வை ஏன் ஒறுக்கவேண்டுமென்றுதான் அவர்கள் சிந்திக்கவில்லை. கடவுள் ஒருவர் மனிதனைப் படைத்திருந்தால், அவரது ஆணைப்படி நாம் ஏதோ செயலாற்றுதற்காக இங்கு படைக்கப்பட்டிருந்தால், அவரது விருப்பப்படி நடந்து மேற்கதியடைய வேண்டுமானால் நமது அறிவை வளர்த்து, வாழ்வை இன்ப வாழ்வாக ஆக்குவதே அவரிட்ட கட்டளையாக இருக்க முடியுமேயன்றி, என்றும் துன்பப்பட்டு, அழுந்திச் சாகாமல் சாகவேண்டுமென்றிருக்க முடியாதென்று திட்டமாகக் கூறலாம். இதனாலன்றோ "அன்பர் பணி செய்ய எனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இன்பநிலை தானே வந்தெய்தும் பராபரமே" என்றும், "என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே" என்றும் பல மொழிகள் கிளம்பின. மனவிரக்கமும், அறிவும், பணமும், இல்லாதவனும், இன்பமின்றித் துன்பமே பட்டுக்கொண்டிருப்பவனும் எக்காலத்தும் தன் கடமையைச் செய்ய இயலுமோ? ஒருபோதும் முடியாது.

"வாழ்வாவது மாயம், இது மண்ணாவது திண்ணம். பாழ் போவது பிறவிக்கடல்" என்றெழுந்த வாக்கு இல்வாழ்வின் நிலையற்றதன்மையைக் குறிக்கின்றது. இவ்வுலக வாழ்வு துன்பமயமாகவே யிருக்குமென்றும், முன் ஜன்மத்தில் செய்த பாவபுண்ணியங்கட்குத் தக்கபடி இங்கு நல்வினை தீவினை அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும், இந்த ஜன்மத்தில் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகட்குத் தக்கபடி மறு ஜன்மத்தில் பலன் கிடைக்குமென்றும், தீவினையற்ற வாழ்வு முடிவில் பிறப்பிறப்பில்லாப் பேரின்ப நிலையைத் தருமென்றும் நம் முன்னோர் கருதினர். இது அறிவுக்கு எவ்வளவு தூரம் பொருத்தமாயிருக்கிறதென்பதை அனுபவத்தோடு

பொருத்திப் பார்க்க வேண்டுகிறேன். நல்வினை தீவினைக்குத் தக்க படி பிறப்பென்றால் எத்தனை ஜன்மங்களில் ஒருவன் தன் தீவினை களை முற்றும் ஒழித்துப் பலன்பெற முடியுமென்பதும், எக்காலத் திலாவது இது சாத்தியப்படுமாவென்பதும் ஊன்றி யோசிக்கத் தக்கனவாகும். நிற்க,

இது மாயவாழ்க்கை; பிறவிப்பெருங்கடல் துன்பமயமானது; இதை விட்டு என்றும் அழியாத, எல்லையற்ற இன்பத்தைத் தரும் நிலைதான் பேரின்ப நிலையென்றும் அதை அடைவதே ஜன்மத்தின் லட்சியமென்றும் சதா கடவுள் தியானத்திலிருப்பதே அதற் குரிய வழியென்றும் வகுக்கப்பட்ட குறிக்கோள் விடுதலையின் அடிப்படையிலே மாற்றத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டது. 'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்' என்ற திருக்குறளும் "பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம், பிறவா ருறுவது பெரும்பேரின்பம், பற்றின் வருவது முன்னது, பின் னது அற்றது" என்ற மணிமேகலை வாக்கும் "ஈதலறம் தீவினை விட்டீட்டல் பொருள்........................ வீடு" என்ற ஔவை யார் மொழியும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன.

வாழ்க்கை நிலையற்றதானால், அதில் வெற்றிபெறவோ, அதை இன்பமயமாக நடத்தவோ யார்தான் முனைவர்? இதனாலேயே பலர் வாழ்க்கையில் துன்பப்படுவதே சிறந்த வழியெனக்கொண்டு பொருளிருந்தும் வறியராய், மனைவிமக்கள் இருந்தும் அனைவரை யும் துறந்து சன்யாசிகளாய், வீட்டையும் நாட்டையும் விட்டுக் காடடைந்து கந்தமூலாதிகளை உணவாகக்கொண்டு, அருமையான உடலை ஒறுத்து துன்பப்படத் தலைப்பட்டனர். இதுவே மறுமை யில் பேரின்பத்தை நல்கும் என்ற எண்ணம் அவர்கள் மனத்தில் பசுமரத்தாணி போல் பதிந்திருந்தது. உலக வாழ்க்கை ஆசையை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்றும், ஆசையை அறுத்துவாழ் வதே முத்திப்பேற்றை அளிக்குமென்றும் நூல்களும் புராணங் களும் எழுதப்பட்டன. மனிதவாழ்வு சிறப்பதற்கு ஏதாவது வழியிருக்கின்றதா என்று எண்ணிப்பாருங்கள். அறத்தை வளர்க்கவும், பொருளை ஈட்டவும், இன்பத்தைப் பெருக்கவும் ஏது வுண்டா என்று உன்னுங்கள். கடவுள் தியானத்தில் கண்மூடியிருப்

பவன் தன் தொழிலை விருத்திபண்ணமுடியுமா? அறிவைப் பெருக்கக்கல்வியை வளர்க்கமுடியுமா?

அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் விட்டது விடுதலையென்றால் அத்தகைய விடுதலையால் பயனுண்டா? அறம் பொருள் இன்பம் ஆகியமூன்றையும் பெறுவதே விடுதலையென்றுதான் தற்கால அறிவியல் வாதிகள் கருதுகின்றனர். இதுவே யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் பொருத்தமாயிருக்கின்றது. இப்பொழுது உலகில் முழங்கப்படும் விடுதலைப்பேரொலி இம்மூன்றையும் பெறுதற்கேயாம். விடுதலைபெற்று ஓங்கிநிற்கும் நாட்டு மக்களெல்லாம் இம்மூன்றையும் பெற்று, கல்வி, அரசியல், பொருளாதாரம், கைத்தொழில் முதலிய சகல துறைகளிலும் செழிப்புற்றுத் திகழ்கின்றனர். இம்மூன்றும் பொருட்டல்ல; மறுமையில் அடையும் இன்பமே பேரின்பம் என்ற லட்சியத்தைக்கொண்ட மக்கள், இம்மூன்றையும் வளர்க்க வழிதெரியாது, வழியை நாடமுன்வாராது, கடவுள், கடவுள் என்ற சிந்தனையிலேயே ஆழ்ந்தவராய், வலியிழந்து, பொருளிழந்து, நெறிபிறழ்ந்து, கடமையுந்தவறி அடிமைப்பட்டுத்துன்பவாழ்வே வாழ்கின்றனர். இவ்விருலட்சியங்களினுடையவும் வேற்றுமையும் பலனும் நாம் இன்று கண்ணாரக் கண்டு அனுபவிக்கின்றோம். இன்றும் பழைய கொள்கையையே வைத்திருக்க வேண்டுமென்று கூறுதல் அறிவுடைமைக்கு ஏற்றதாக இருக்கமுடியுமா? முன்னோர்கொண்ட லட்சியமே நம்மை அடிமைத்தனத்தி லாழ்த்திவிட்டது. அடிமைக்கு இங்கோ, எங்கோ விடுதலையுண்டா?

முக்தியைப்பற்றி மக்கள் பிரமாதமாக எண்ணவும், அதற்காக ஏனைய உடைமைகளையும், இவ்வுலகவாழ்வையுங்கூடத் துறக்கவும் மக்கள் தலைப்படுதற்குக் காரணம் சாஸ்திரிகளும், புராணிகர்களும், மதவாதிகளும் செய்த பெருஞ்சூழ்ச்சியேயாகும். மக்களுடைய நிலையை அவர்கள் தங்கட்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டனர். முக்தியைப்பற்றி மதநூற்களிலும், புராணங்களிலும் பற்பலவாறு விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு சமயத்தார்க்கும் பற்பல விதமாக முக்தி அளவுபடுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சதா இன்பவாழ்வு அங்கு நிலவுமாம்; வேண்டியமட்டும் பொன்னை வாரிக்கொள்ளலாம் — எங்கும் கனகமயம். நினைத்ததெல்லாம் தரும்

கற்பகதரு, காமதேனுக்கள். விரும்பியபோதெல்லாம் நம்முடன் கூடி இன்பந்தரத் தயாராக நிற்கும் தேவகன்னிகைகள். மனிதன் ஆசைப்படுவது முக்கியமாக மண், பொன், பெண் இம்மூன்றும் எவ்வித முயற்சியுமின்றி ஓரிடத்தில் வேண்டிய மட்டும் கிடைக்குமானல் யார்தான் ஆசைப்படாதிருக்கமுடியும்? இன்னும், என்றும் இளமையும் இத்துடன் உண்டு. எல்லாரும் மார்க்கண்டேயர்தான்! கவலை ஒருசிறிதுகூடக்கிடையாது. இந்த நிலைதான் பேரின்பநிலையாம்! இது செத்தபிறகுதான் சித்திக்குமாம். இது பேயுரையென்று பாரதியார் கூறுகின்றார்.

"செத்தபிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலாமென்றே யெண்ணியிருப்பார்
பித்தமனித ரவர்சொலும் சாத்திரம்
பேயுரையா மென்றிங்கூதேடா சங்கம்"

கையிலிருக்கும் வெண்ணெயைத் தூர எறிந்துவிட்டு நெய்க்கலைவார்போல், இல்வாழ்க்கையைப் புறக்கணித்துவிட்டு செத்தபிறகு இன்பத்திற்காசைப்படுவது பேயாசைதான். சிவலோகம் சேர்வதே வாழ்க்கையின் லட்சியம், அதுவே விடுதலையென்ற உணர்ச்சி பரவுமானல், மக்கள் தம் அறிவைவளர்த்து வாழ்வை இன்பமயமாக்க முடியுமா? இதனல்தான் நாடு அறியாமையில் ஆழ்ந்தது, மூடப்பழக்க வழக்கங்களெல்லாம் வளர்ந்தன. சிவலோகத்தைக் கைப்பற்ற என்னென்ன வழிகளுண்டெனப் புராணிகர்களும், வைதீக சூழ்ச்சிமிக்க சுயநலக்காரர்களும் எழுதி வைத்தனரோ அவற்றையெல்லாம் மக்கள் கண்மூடித்தனமாக நம்பி, கடைப்பிடித்தொழுகத் தலைப்பட்டனர். சாஸ்திரச்சேற்றுக்கும், சமயக்குப்பைக்கும், புராணப் பொய்மைக்கும், மறுமை மயக்கத்துக்கும் மக்கள் அடிமைப்பட்டுத் தங்கள் இயற்கை விடுதலையைத் துறந்தனர்.

அறத்தை வளர்க்கவும், பொருளை நல்வழியில் திரட்டவும் அவர்கள் முனையவில்லை. சந்யாசிவேடந்தாங்கிய எவர்க்கும் கேட்டதைக் கொடுப்பதே அறமென்றும், அவர்கட்குக் கொடுப்பதற்கே பொருள் சம்பாதிக்கப்பட வேண்டுமென்றுங் கருதினர். இக்கருத்தைக்கொண்ட பக்தர்கள், குழந்தையறுத்துக் கறி சமைத்துக்

கொடுக்கவும், தம் மனைவியை அடியார்க்குக் கூட்டிக்கொடுக்கவும், வயலில்விதைத்த விதையைப்பொறுக்கிச் சமைத்துக்கொடுக்கவும், கண்ணைப்பிடுங்கிக் கல்சாமி முகத்தில் பொருத்தவும் ஏன் முன் வரமாட்டார் என்றுதான் கேட்கின்றேன். இச் செயல்கள் உண்மையாக நிகழ்ந்திருக்குமாயின் இதில் எத்தகைய வியப்பும் கொள்ளத் தேவையில்லை.

வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தத்தக்க கல்விச்சாலைகளும், ஏழைகளை சம்ரட்சணை செய்யும் அறச்சாலைகளும், தொழிலைப் பெருக்கத்தக்க தொழிற்சாலைகளும் இவைபோன்ற பிறவும் நிறுவப்பட்டனவா? அன்று, அன்று. சோம்பேறிகளை வளர்க்கத் தக்க அன்ன சத்திரங்களும், சாவடிகளும், மூடத்தனத்தை வளர்க்கத் தக்க மடாலயங்களும், சைவர் தின்று கொழுக்கக் குருபூசை மடங்களும் மக்களின் ஏழ்மைத் தனத்தைப் பெருக்கும் கோவில், குளம், திருவிழா, திருப்பணி முதலியனவும், முக்திக்கு வித்தாய தேவார வேத பாடசாலைகளுந்தான் நாட்டில் ஏற்பட்டன. இதைத்தவிர வேறொன்றும் யார்தான் எதிர்பார்க்க முடியும்?

மக்கள் அறிவு மழுங்கிப்போக வேறு காரணமும் உளதோ? மக்கள் அடிமைத்தனத்தில் ஆழ்ந்து அயல் நாட்டார் வசம் சிக்கினதில் ஆச்சரியம் இருக்க நியாயமுண்டோ? தேவைப்படும் பொருள்கட்கு அயலநாடுகளை எதிர் நோக்கும் நிலை உற்றது காரணமற்ற காரியமா? எல்லாம் ஒழுங்காகவும், முறைப்படியுமே நடைபெற்றிருக்கின்றன. சமய வாழ்க்கைச் சிறப்பினால் ஏற்பட்ட பலன் இது! மக்களுடைய பரலோக விடுதலைக்குறி வாழ்வைக் குலைத்துவிட்டது. அநித்தியமான உலக வாழ்வில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்களுக்குப் பொருள் எற்றுக்கு? அரசு எற்றுக்கு? தொழில் எற்றுக்கு? மதக் கல்வியைத் தவிர பிற அறிவுக்கல்விதான் எற்றுக்கு? ஒன்றுந் தேவையில்லை, மதமும் கடவுளும் திருப்பணியும் மட்டும் போதும்! கிடைப்பது முத்தி. அதுதான் விடுதலை. இதுதான் நமது முன்னோர்களும், அவர் தம் நூற்களும் முழங்கிய விடுதலை முழக்கம்.

இன்று நாம் விரும்பும் விடுதலை—உண்மையான விடுதலை—பெறவேண்டுமானால் அடிப்படையான தத்துவத்திலேயே மாற்றத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும். நாம் விரும்பும் விடுதலை இவ்

வுலக வாழ்வை இன்பமயமாக்குதற்காகும் என்ற உணர்ச்சி மக்கள் மனத்தில் பதிந்து விடவேண்டும். லௌகீக வாழ்வுக்கும் மத வாழ்வுக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்பதைத் திட்டமாகத் தெரிவித்து விட்டால், கடவுளைப் பற்றியும், பரலோகத்தைப் பற்றியும், மறுமையைப் பற்றியும் யோசிப்பதில் வாணுளைக் கழிக்கும் மக்கள் இன்றைய வாழ்வுக்குத் தேவையானவற்றிற் கவனஞ் செலுத்த முற்பட்டு விடுவர். பரலோகப்பித்து அவர்களை விட்டொழியும். இவ்வுலகில் சொல்லொணுத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து தவிப்பவர் மறுலகில்—இருக்கிறதோ இல்லையோ—இன்பத்தை அடைய இங்கு முயற்சி செய்வதேனே? அம்முயற்சி பயனளிக்கக்கூடுமா? 'கவலை துறந்திங்கு வாழ்வது வீடு'. அதுதான் நாம் வேண்டுமென்று கூறுகின்ருேம். மக்கள் கவலையற்ற வாழ்வு வாழ என்னென்ன தேவை யென்பதை உணர்ந்து அவற்றை அடைய நம் அறிவைச் செலுத்தி முயற்சிப்பதே தக்க வழியாகும். இதில் வெற்றிபெறுவதே உண்மை விடுதலை. இவ்விடுதலையைப் பெற முக்கிய கருவியாக இருப்பது அறிவு. அறிவே கடவுள் என்பது பாரதியார் கருத்து. அறிவொன்றினுல்தான் மக்கள் இன்பத்தை அடைய முடியும். பிறநாடுகளெல்லாம் இன்று சிறந்தோங்குதற்குக் காரணம் அங்குள்ள மக்கள் அறிவைப் பெருக்கியிருப்பதேயாகும்.

'சுத்த அறிவே சிவமென்று கூறுஞ்
சுருதிகள் கேளீரோ?'—பல
பித்த மதங்களிலே தடுமாறிப்
பெருமை யழிவீரோ?

இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள சாத்திரங்களிலும், மதங்களிலும் பழம் பொய்மைக் குப்பைகளையன்றி வாழ்வுக்குப் பொருத்தமான, அவசியமான உண்மை யெதுவும் காண்கின்ருேமில்லை. மக்கள் அத்தனைபேருக்கு மொன்ருய் அறிவை வளர்த்திட வேண்டும். மதமும், கடவுளும், சாஸ்திரமும் அறிவைச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றன. அறிவை வளர்த்தால் உண்மை விடுதலைக்கு வழியை தாமே கண்டுபிடித்துக்கொள்வர். அதைவிட்டு மனத்துள்ளே பழம் பொய்கள் வளர்ப்பதாலே இன்னலுற்று மாந்தரெல்லாம்

மடிவரன்றி வேறு நேர்வதில்லை; செத்த பிறகு திவலோகம் சேரப் போவதுமில்லை!

'மதமென்றும் சமயமென்றும் சாத்திரங்கள் என்றும்
மன்னுகின்ற தேவரென்றும் மற்றவர்கள் வாழும்
பதமென்றும் பதம் அடைந்த பத்தர் அனுபவிக்கப்பட்ட அனுப
[வங்கள் என்றும் பற்பலவாவிரிந்த
விதம் ஒன்றுந் தெரியாது'

மக்கள் மயங்கிக்கிடக்கின்றனர். அவர்களுக்கு அறிவுச் சுடர் கொளுத்துவதே காலத்துக்கேற்ற ஊழியமாகும். மக்கள் மதி யைக் கெடுத்தது சமயந்தான்.

'பொய்மைதீர, மெய்மை நேர
வருத்தமொழிய வறுமை யொழிய
வையமுழுதும் வண்மை பொழிய'

உதவுவதே விடுதலையாகும். இந்த விடுதலைக்குப் பாடுபட முன் வருவதே சிறந்த தொண்டாகும். கல்வி வளரின் பல காரியங் கையுறும்; வீரிய மோங்கிடும்; அல்லலொழியும்; மக்கள் வாழ்வு இன்ப வாழ்வாகும். எத்துறையிலும் அவர்கள் சிறந்து விளங்கு வர். நாகரிகம் முதிரும். மூடக்கொள்கைகள் மண்மூடிப்போக, நவீனக் கொள்கைகள் தலை சிறந்து நிற்கும். ஏமாற்றுப் பிழைப் போர் வேறு வழியின்றி உண்மை வழிக்குத் திரும்புவர். சமத்து வம் வளரும். அன்பு தழையும். அறிவு ஓங்கும். எல்லா மக்க ளும் பேதமின்றி இன்பத்தில் திளைப்பர். நாடு செழிக்கும். செங் கோல் நிலவும். தன்னரசு தனித்தாளும். பிற நாடுகளுடன் நம் நாடும் தலை நிமிர்ந்து நாணமற்று நடக்க முடியும். அதுவே உண் மை விடுதலை; பூரண விடுதலை; அதை அடையவே ஒவ்வொரு வரும் முயற்சிக்க வேண்டும். தடை செய்வனவற்றைத் தாளாது தகர்த்தெறிய வேண்டும். எங்கும் விடுதலை முழக்கம் முழங்குக.

வேத மகிமைகள்.

திரு. நீலாவதி அம்மையார் எழுதுவது.

பெரியோர்களே! வேதம் என்பது கடவுளால் சொல்லப் பட்ட நீதிவாக்கியங்கள் நிறைந்த ஓர் நூலென்பதை நீங்கள் எல் லோரும் அறிந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், இது எனது முடிவல்ல வென்பதையும் நீங்கள் அறிந்திடல் வேண்டும். வேத மகிமைக ளைப்பற்றி ஈண்டு விளம்புவதென்னில் காலமும் போதாது. நம தருமைக் குமரன் இடமும் தாரான். ஆயினும் ஒன்றிரண்டு கூறு தல் மிகவும் நலமே. வேதத்தைப் பார்ப்பனர் தவிர ஏனையோர் படித்தல் கூடாதெனத் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் ரகசி யம் பிரமாதமல்ல. தாம் எழுதிவைத்திருக்கும் வஞ்சகங்களைப் பிறர் அறிந்துகொண்டிடின் தம் கதி என்னாகுமென்னும் எண்ணமே யாகும். இனி விஷயத்தில் செல்லுவோம். மக்களின் யுக்தி வாயிலை அடைத்தவர்கள் பார்ப்பனர்களே யாவர். அதற்கு உதா ரணம் ஒன்று.

ஸ்ருதி ஸ்துவேதோவிஜ்ஞேயோ தர்மசாஸ்த்ரம்து வைஸ்ம்ருதி
தேஸர் வார்த்தேஷ்வமீமாம்ஸ்யே தாப்யாம் தர்மோவிநிச்சித
யோவமன் யேததேமுலே, ஹேதுசாஸ்தராஸ் ரயாந்நர
ஸஸாது பிர்பகிஷ்கார்யோ, நாஸ்திகோ, வேதநிந்தக. (மனு)

இதன் பொருளென்னையெனில், "வேதங்களும் ஸ்மிருதிக ளும், தருமத்திற்கு இருப்பிடங்களாதலால் இவைகளை யுக்திவாயி லாக எவனாவது கண்டிக்க முயன்றால் அத்தகைய வேதநிந்தகனை நாஸ்திகனை நல்லோர்கள் ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிடவேண்டும்." என்பதாகும். வேதங்களும் ஸ்மிருதிகளும் தருமத்திற்கு இருப் பிடங்களென்று கூறியிருப்பது வியக்கத்தக்கதாகவே யிருக்கிறது. ஆனால், மனுநீதியில் கூறியிருப்பவை அனைத்தும் வியக்கத்தக்கதே யெனினும், தருமத்தின் இருப்பிடங்களைப் பற்றிக் கூறியிருப்பது பெரிதும் வியப்புற வேண்டியதே! தருமத்திற் கிருப்பிடங்களான வேத, ஸ்மிருதிகளை யுக்திவாயிலாகக் கண்டிக்க முயன்றால் அவர் களை, அவ் வேதநிந்தகர்களை நல்லோர்கள் நாட்டைவிட்டுத் துரத்தி விடவேண்டுமென மனு (அ) நீதி மார்தட்டும் நேர்மையை என் னென்று எடுத்துரைப்பது? வேதத்தைப்பற்றி நாம் ஆராயப் புகு

வோமானால் அது பெரும் ஆபாசமாகவே வந்து முடியும். தருமத்திற்கு இருப்பிடங்களென்றால் நான்கு வருணத்தைப் பிரித்து, அவர்களில் இன்னின்னாருக்கு, இன்னின்ன தருமம் என்று ஏற்படுத்திப் பிளவுபடுத்தி யிருப்பதைத்தான் கொள்ளவேண்டும் நான்கு வருணங்களுக் கேற்பட்டிருக்கும் தருமங்களைப்பற்றிப் பின்னால் பேசிக்கொள்வோம். நிற்க, யுக்திவாயிலாகக் கண்டிக்க முயன்றால் என்று குறிப்பிட்டது என்ன அறிவோடு என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அக் கூற்றுப்படிப் பார்த்தால் யுக்திக்கு ஒத்து வராமலே அவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதும் யுக்தியினால் கண்டிக்கக்கூடியனவே யாகுமென்பதும் நன்குவிளங்குகிறது. மேலும், இந்த வார்த்தையைக் கொண்டே, வேத, ஸ்மிருதிகள் யுக்திக்கு ஒத்துவராதென்றும், அது உண்மையறிவுக்கு முரண்பட்டு, அறியாமைக்கும், அநியாயத்திற்கும், மௌடீகத் தன்மைக்குந்தான் ஒத்துவருமென்றும், அதற்கேற்ற வாக்கியங்கள்தான், சுலோகங்கள்தான் அதில் நிறைந்துகிடக்குமென்றும் தெற்றென அறியலாம். மேலும், 'நல்லோர்கள்' என்றால் யார் நல்லோர்கள் என்பது தெரியவில்லை. எந்த, மனப்பான்மை கொண்டவர்களுக்கு எந்தக் கொள்கையுடையவர்களுக்கு எந்த ஆசார, அநுஷ்டான தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு இந்த 'நல்லோர்கள்' பட்டம் நல்கப்பட்ட தென்பதும் திட்டமாய்த் தெரிவிக்கப்படவில்லை. ஆனால், மதவாதிகளை, சாத்திர அபிமானிகளை, சமயாச்சாரிகளை, வேத ஸ்மிருதிகளை நம்பி, அதன் ஆக்கினைப்படி நடக்கும் அறிவாளிகளை, 'நல்லோர்கள்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தாலும் இருக்கக்கூடும். அது இருக்கட்டும். ஆபாசமும் அநியாயமும், கொடுமையும் நிறைந்த வேத ஸ்மிருதிகளை யுக்தி வாயிலாகக் கண்டிக்க முயல்பவர்களை நல்லோர்கள் நாட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடவேண்டு மென்றன்றோ முன் எடுத்துக்காட்டிய சுலோகம் வலியுறுத்துகின்றது. ஆம்! அது சரி. அங்ஙனமே யுக்தி வாயிலாக, வேத ஸ்மிருதிகளை, இதிகாச புராணங்களை, சாஸ்திர (அ) நீதிகளை இனிமேல் கண்டிக்க முயலாமல் இப்போதே கண்டித்து வரும் சுயமரியாதைக்காரர்களாகிய எங்களை, வேத நிந்தகர்களாகிய எங்களை நாட்டைவிட்டு ஏன் துரத்தவில்லை? குறிப்பிட்டபடி நல்லோர்கள் இல்லையா? அல்லது நல்லோர்கள் யாவ

ரும் தமது சரக்குகளை (கொள்கைகளை) அயல் நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்களா? அல்லது தங்கள் மேலான வேத சாஸ்திர நீதிகளை, அந்நிய நாடெங்கும் ஆல்போல் தழைத்திடச் செய்வான் வேண்டி பிரசாரம் செய்ய மேல்நாட்டுக்கே சென்றுவிட்டார்களா? வேத நிந்தகர்களாகிய எங்களை, நாத்திகர்களாகிய எங்களை, மனுவின் நீதிவாக்கியத்தை உணர்ந்த, நல்லோர்கள், பெரியோர்கள், ஆத்திகர்கள், இவ்வாறு துளிர்விட்டு வளர விடுவது, வளரவிட்டுக்கொண்டிருப்பது என்னவோ ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. ஒன்று, மனு சுலோகத்தில் கூறப்பட்ட நல்லோர்கள் பூண்டு நமது நாட்டிலில்லாமலே அற்றுப் போயிருக்கவேண்டும். அல்லது, சுயமரியாதைக்காரர்களை நாட்டை விட்டுத் துரத்தத் தற்போதிருக்கும் இங்கிலீஷ் அரசாங்கம் இடங்கொடுக்காதிருக்கவேண்டும். அரசாங்கம் மட்டும் வேறுவிதமாயிருந்திருக்கும் பட்சத்தில் நடந்திருக்கும் சங்கதிகளெல்லாம் வேறுதான். இதற்குள் நாட்டைவிட்டுத் துரத்துவது மட்டுமல்ல, இன்னும் எவ்வளவோ கொடும் ஆக்கினைகள் நடந்தே தீர்ந்திருக்கும். அதென்னவோ வைதீக ஆட்சி வாழாமல், ஆங்கில ஆட்சி தாண்டவமாடுகின்றது. வேத ஸ்மிருதிகளை யுக்தி வாயிலான் அலசிப்பார்க்க ஆரம்பித்தால் கடுகளவைக்கூட மிச்சம் வைக்காமல், எல்லாவற்றையும் போட்டுக் கொளுத்தத்தான் நேரிடும். விதண்டாவாதம் பேசும், வேத ஸ்மிருதிகளை அறிவுடையோர் யுக்தி வாயிலாற் கண்டித்து அதன் வண்டவாளங்களை வெட்டவெளிச்சமாக்கிவிடின் தமது புரட்டுப்பிழைப்பு மண்ணாய்ப்போய் விடும் என எண்ணித்தான், நாத்திகரென்றும், நாட்டைவிட்டுத் துரத்த வேண்டுமென்றும் ஏடுகளில் எழுதிவைத்துவிட்டார்கள். ஆனால், தற்போது நாத்திகப்பட்டத்திற்குச் செல்வாக்கு அதிகமிருக்கிறதென்பதையும் நாத்திகப்பட்டம் ஒவ்வொருவரும் காத்திருந்து பெறும் காலம் இதுவென்பதையும், வேத ஸ்மிருதி அபிமானிகளும், சாத்திரபுராண சம்பன்னர்களும், ஆத்திக சீலர்களும் அவசியம் உணரவேண்டுகிறேன்.

நாள் செய்வது நல்லோர் செய்யார்.

திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் எழுதியது.

நம் தமிழ்நாட்டுப்பழமொழிகளில்இதுஒன்று.இதன்பொருள் வெள்ளையாக விளங்குகிறது. அதாவது நாள் செய்யக்கூடியதை நல்லவர்கள் செய்யார்கள் என்பதே. ஆனால், நாள் செய்கின்ற நன்மையை நல்லோர் செய்யாரா? நாள் செய்கின்ற தீமையை நல்லோர் செய்யாரா? என்ற ஐயப்பாடு நமக்கு உண்டாகின்றது. ஏனெனில், இதை இப்பழமொழி விளக்கிக்காட்டவில்லை. ஆகவே இதன் உண்மைப்பொருளை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். ஒரு புலவர் இதற்குப்பொருள் கூறும்பொழுது "சாஸ்திரம் அறிந்தவர்களைக் கொண்டு பஞ்சாங்கம் பார்த்துக் குறிப்பிட்ட ஒரு நல்லநாளில் செய்யப்பெறும் சுபகாரியங்கள் பெரும்பயனைத்தரும். இவ்வளவு பெரும்பயனை நல்லவர்கள் சொற்படி நடந்து பெறுதற்கு முடியாது" என்று கூறினர். இது உண்மையாகுமானல், நல்லநாள் பார்த்து அஸ்திவாரம்போட்டு, நிலைவைத்துக்கட்டியவீடு கிரஹப்பிரவேசம் செய்த மறுநாள் விழுவானேன்? நல்ல நாள்பார்த்து கடைவைத்த வியாபாரிகள் இன்சால்வென்ட் ஆவானேன்? நல்ல நாள் பார்த்து ஊர்ப் பயணம் சென்றவர்கள் திரும்பிவராமல் போவானேன்? நல்லநாள்பார்த்து சாந்திமுகூர்த்தம் செய்தவர்களுக்குக் குழந்தை பிறக்காமற் போவானேன். குளிசத்தைப்பார்த்து பிரேதத்தை எடுத்து, குளிசத்தைப்பார்த்து பால் தெளித்து, நல்ல கிழமை பார்த்துக் கருமாதி செய்தவீட்டில் மறுபடியும் சாவு விழுவானேன்? நல்லநாள் பார்த்துச் சொல்லுகின்ற ஐயர்களின் வீட்டில் மொட்டைத்தலையும், வெள்ளைச் சேலையும் அதிகமாக உலாவுவானேன்? நல்லநாள் பார்த்து நல்ல நேரம் பார்த்துத் தாலிகட்டுகின்ற இந்தியநாட்டில் மட்டும் 15 கோடிப் பெண்களில் 2½ கோடிப் பெண்கள் விதவைகளாகவும் அதிலும் 15 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட வாலிபமான விதவைகள் 3,91,147, பேரும், 10 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பால்யவிதவைகள் 1,15,285, பேரும், 5 வயதுக்குட்பட்ட அறியாவிதவைகள் 19,487 பேரும், ஒரு வயதுக்குட்பட்ட சிசுவிதவைகள் 1064 பேரும் இருப்பானேன்? நாளும், நேரமும் பாராத புறச்

சமயத்தினர்களிடம் இக்கொடுமைகளும், கொடுஞ்செயல்களும் காணமற்போவானேன்? என்ற ஐயப்பாடுகள் நமக்கு உண்டாகின்றன. மற்றொரு புலவர் மேற்கூறிய பொருளை மறுத்து வேறு பொருள் கூறினர். அதாவது ஒருவனுக்குக் கோபம் அதிகமாகவிருக்கும்பொழுது நல்லவர்கள் அவனை சாந்தப்படுத்தமுடியாது. ஆனல், நாளானது சிறிது சிறிதாக அவனுடைய கோபத்தைத் தணித்துவிடும். சகிக்க முடியாத துன்பத்தின் காரணமாக, ஒரு மனிதன் தூக்கிட்டுக்கொண்டு மரணமடைய எண்ணும் பொழுது அவனுக்கு நல்லோர்கள் எவ்வளவு கூறினும் ஏற்றுக் கொள்ளான். ஆனல், நாளானது செல்லச்செல்ல அவனுடைய எண்ணத்தை மாற்றிவிடுகிறது. கெட்ட எண்ணமும், கெட்ட பழக்கமும் உடையவர்களை நல்லோர்கள் திருத்திவிட முடியாது. ஆனல், நாட்களாவது பல நாட்கள் ஆவதின்மூலம், அவனுடைய எண்ணத்தையும், பழக்கத்தையும் மாற்றி நன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிடும். ஆகவே நாள் செய்கின்ற நன்மையை நல்லோர்களால் செய்ய முடியாது என்பதே.

முதற்கூற்றைவிட இரண்டாவது கூற்றில் சிறிது அறிவு கலந்திருக்கின்றது. அது ஒருவகையில் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே எனினும், ஆராய்ச்சியில் நிலைத்து நிற்காது. ஏனெனில் ‘பழக்கம்’ என்பதில் சில மாறுதலடைந்தாலும் பொய் கூறுதல், குடித்தல் முதலிய பழக்கங்களை நாட்களால் மாற்ற முடிவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக நாட்கள் அதிகமாகவே வளர்ந்துவிடுகின்றன. ‘எண்ணம்’ என்பது ஒரு நிமிடத்தில் ஆயிரக்கணக்காக மாறக்கூடிய தன்மை வாய்ந்தது. கோபம் என்பது விநாடிக்கணக்கில் மாறிவிடும் இயல்பு வாய்ந்தது. ஒருவனுக்கு 1000 ரூபாய் தருகிறேன், ஒரு நிமிடத்திற்கு முந்தியிருந்த கோபத்தை வரவழைத்துக்காண்பி என்றால் அவனாலேயே முடியாது. அறிவுடைய மக்களிடத்திற் காணப்படுகின்ற சினம் நீர்கிழிய வெய்த வடுப்போல மாறிவிடும். இத்தகைய மக்களின் கோபத்தை நல்லவர்களாலும் மாற்றிவிட முடியும். ஆகவே, இப்பொருளைக்கொண்டுதான் இப்பழமொழி பிறந்தது என்று எண்ணுவதற்கில்லை. ஆகவே இதன் உண்மைப் பொருள்தான் என்னவென்று ஆராய்ச்சி செய்யும்பொழுது நமக்கு ஒரு கதை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

குப்புச்சாமி என்பவன் நாகப்பட்டினத்தில் இருப்பவன். அவனுக்கு மாத வருமானம் ரூ. 20. தாயும், தந்தையும், தமக்கையும், உறவினருமில்லை. தன் கையால் தானே சமைத்து உண்டு வருவதைக்கண்ட சில நண்பர்கள் திருச்சிராப்பள்ளியில் ஒரு பெண்ணைப்பார்த்து மணமுடித்து வைத்தனர். பெண் கர்ப்பவதியானாள். ஏழாவது மாதமாகிய தை மாதத்தின் இறுதியில் கட்டுச்சோறு கட்டிப்போடுவதற்கு நல்ல நாள் பார்த்து, சூலம் பார்த்து ஐயருடைய அனுமதியின்பேரில் திருச்சிக்குப் பெண் வீட்டார் அழைத்து வந்தார்கள். அழைத்து வந்த மாதம் தை மாதம் என்பதை வாசகர்கள் மறந்துபோகவேண்டாம். திரும்பப் பெண்ணை அனுப்பவில்லை. சில நாள் பொறுத்து குப்புசாமி திருச்சிக்கு வந்து பெண்ணை அனுப்பும்படி கேட்டான். மாசி பிறந்துவிட்டது, 8-வது மாதம் அனுப்பக்கூடாது என்று சொல்லி விட்டார்கள். குப்புசாமி நாகைக்குச் சென்று பங்குனி எப்பொழுது பிறக்குமென்று ஆவலோடு எண்ணிக்கொண்டே, கவலையோடு சமைத்து உண்டான். பங்குனி பிறந்து குப்புசாமி திருச்சிக்கு வந்து மனைவியை அழைத்தான். மனைவியின் பாட்டி "பிரசவக்குறி தோன்றுகிறது, நிறைமாதத்தில் இரயில் பிரயாணம் செய்வது நல்லதல்ல. இப்போது அனுப்பினாலும் பிரசவத்திற்கு மறுபடியும் இங்குதானே அழைத்துவரவேண்டும். தாயும் பிள்ளையும் வேறாக்கி அனுப்புகிறோம்" எனக் கூறினாள். குப்புசாமி நாகைக்குச் சென்று தன் பழைய தொழிலைக் கைக்கொண்டான். அவர்கள் சொற்படி பங்குனியிலேயே குழந்தையும் பிறந்தது. குழந்தைபிறந்த 16-ம் நாள் குப்புசாமி திருச்சிக்கு வந்து வீட்டிற்கு அழைக்கும் சடங்கில் கலந்து கொண்டு அடுத்தநாள் நாகைக்கு அழைத்தான். '30 கழிக்கட்டும்' என்று பாட்டி கூறினாள். 30 நாள் கழித்து சித்திரைமாதம் குப்புசாமி மிக்க ஆவலோடு மனைவியை அழைத்துப்போக திருச்சிக்குவந்து சேர்ந்தான். குழந்தை பிறந்த இரட்டித்த மாதம் ஆதலால் அனுப்பமுடியாது, மூன்றாவது மாதம் அழைத்துப்போகலாம் எனக்கூறினார்கள். குப்புசாமி வருத்தத்துடன் நாகைக்குச்சென்று தனது தொழிலை மறுபடியும் கைக்கொண்டான். அவனுடைய சமயல் வேலை சம்பாதிக்கும் வேலைக்கு இடையூறு செய்தது.

மூன்ருவது மாதமாகிய வைகாசியும் பிறந்தது. பாவம்! மனைவியின் பாட்டி மண்ணுலக வாழ்க்கையைத் துறந்த செய்தி குப்புசாமிக்கு அறிவிக்கப்பெற்றது. குப்புசாமி கருமாதி வரை காத்திருந்து திருச்சிக்கு வந்துகருமாதி முடிந்த மறுநாள் பெண்ணை அனுப்பும்படி வேண்டினுன். 30 கழிக்கட்டும் என்ருர்கள். வாய் பேசாது போய்விட்டான். கிழவி இறந்த 30 நாட்கள் கழிந்து ஆனிமீ 3உ அன்புடன் மனைவியை அழைத்துப்போக திருச்சிக்கு வந்தான். பெண்வீட்டார் "நான்காவது மாதம் இரட்டித்த மாதமாயிற்றே! அனுப்பிவைக்க முடியவில்லையே என்று மிகவும் வருத்தத்துடன் கூறி ஐந்தாவதுமாதம் எவ்வித ஆட்சேபனையுமில்லாமல் அழைத்துப்போகலாம்" எனக்கூறினுர்கள். போய்விட்டான்.

குப்புசாமிக்குக் கவலை அதிகமாயிற்று. வேலைத் தொந்தரவுகள் அதிகம். சமையல் செய்ய முடியாமல் ஓட்டல் சாப்பாடு சாப்பிட ஆரம்பித்தான். மிளகாய்ப்பொடி அவன் உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை என்றும் வெகு கஷ்டத்துடன் 30 நாட்கள் கழித்துவிட்டு 5-வது மாதம் பிறந்ததும் மனைவியை அழைக்க திருச்சிக்கு வந்தான். "ஐயோ! ஆடி அடியெடுத்து வைக்கக்கூடாதே! எப்படி அனுப்புவோம்?" என்ருர்கள். குப்புசாமிக்கு நாட்களின்மீது வந்த கோபம் அதிகம். என் செய்வது? நாகைக்குப்போய் ஓட்டல் உணவு உண்டு ஆடிமாதத்தை கழித்துவிட்டு ஆவணி பிறந்து திருச்சிக்கு வந்தான். கதையை வளர்ப்பானேன்? 'ஆவணி 6-வது மாதம் இரட்டித்த மாதம்' என்ருர்கள். மறுபடியும் வேதாளம் முருங்கமரத்தில் ஏறிக்கொண்ட கதையை எண்ணி ஊருக்குப் போய்விட்டான். ஏழாவது மாதமாகிய புரட்டாசி பிறந்தது. குப்புசாமி திருச்சிக்கு வந்தான். மாதம் பிறந்த கிழமை ஞாயிறு என்பதை வாசகர்கள் மறக்கவேண்டாம். பெண்வீட்டார் மருமகனை நன்கு உபசரித்தனர். பெண்ணை அனுப்பும்படி குப்புசாமி வேண்டினுன். "இன்று மாதப்பிறப்பு நாளை அழைத்துப்போகலாம்" என்ருர்கள். 2உ திங்கட்கிழமை "கிழக்கேசூலம்" என்ருர்கள். 3உ செவ்வாய்க்கிழமை "நிறைந்த கட்டுக்கழுத்தியை வீட்டைவிட்டு அனுப்பக்கூடாது". 4உ புதன்கிழமை "பிறந்தநாள் அனுப்பக்கூடாது" என்ருர்கள். 5உ வியாழக்கிழமை "பாட்டிமை"

என்றார்கள். 6உ வெள்ளிக்கிழமை "கட்டுக்கழுத்தியை வீட்டை விட்டு அனுப்பக்கூடாது" என்றார்கள். 7உ சனிக்கிழமை "கிழக்கே சூலம்" என்றார்கள். பாவம்! குப்புசாமி மிகப்பொறுமையாக இந்த முதல்வாரத்தைப் போக்கினான். அடுத்தவாரம் பிறந்ததும் அழைத்துப்போக எண்ணங்கொண்டான் குப்புசாமி. 8உ "பரணி". 9உ திங்கள் "கிழக்கேசூலம்." 10உ 'அனுப்பமுடியாது.' 11உ புதன் "பிறந்தநாள்". 12உ வியாழன் "மரணயோகம்". 13உ "அனுப்பக்கூடாது" 14உ சனி "கிழக்கே சூலம்" என்ற பதில் கிடைத்தது. இதன்படி இரண்டாவது வாரத்தையும் தொலைத்து விட்டார்கள். குப்புசாமி வருந்துகிறான். பாவம் அவன் வாங்கி வந்த விடுமுறை தீர்ந்துபோயிற்று. என்றாலும் மூன்றாவது வாரத்தில் மனைவியை அழைத்துப்போகலாம் என்ற நம்பிக்கையோடிருந்தான். மூன்றாவது வாரம் பிறந்தது. அவ்வாரத்தில் திங்களும் சனியும் கிழக்கே சூலம் என்றார்கள். வெள்ளியும் செவ்வாயும் அனுப்பமுடியவில்லையே என்று வருத்தபப்ட்டார்கள். புதன் பிறந்த நாளாகப் போயிற்று. வியாழனும், ஞாயிறும் நட்சத்திரம் நன்றாகவில்லை என்ற பதில்வந்தது. அவனுடைய குமஸ்தா வேலை போயிற்று என்பதை குப்புசாமி அறியான். 4-வது வாரத்தில் கண்டிப்பாய் அனுப்பிவிடுவார்கள் என எண்ணங்கொண்டு நம்பிக்கையோடிருந்தான். அவ்வாரத்தில் மேற்கூறியபடி 5 நாட்கள் போக வியாழனும் ஞாயிறும் நட்சத்திரம் மிகமோசமாகவிருந்து நான்குவாரங்கட்கும் 28 நாட்கள்போக, "29உ ஞாயிறு கரிநாள். 30உ திங்கள் கிழக்கே சூலம்" என்ற பதில் வந்தது. புரட்டாசி மாதத்தில் வேறு நாட்கள் இல்லையே என்று எல்லோரும் விசனப்பட்டார்கள்.

குப்புசாமி நல்ல பையன். மிகவும் ஏழை. பொறுமையும் அறிவும் நிறைய உடையவன். மாமியார் வீட்டில் யார்பேரிலும் அவன் குறை கூற விரும்பவில்லை. பாழாய்ப்போன நாட்கள் புரட்டாசி மாதத்தைக் கொலை செய்துவிட்டனவே என்று வாய்விட்டுக் கூறி வருத்தப்பட்டான். ஐப்பசி மாதம் பிறந்தது. அவன் பெண்ணை அனுப்பும்படி கேட்கவில்லை ஏனெனில் அவன் அடைந்த அனுபவத்தைக்கொண்டு அது "எட்டாவது மாதம், இரட்டித்த மாதம் அனுப்ப முடியாது" என்பதை அவன் அறி

வான். மனம் தளர்ந்தது. தனது அன்பிற்குரிய மனைவியை அழைத்து "போய் வருகிறேன். சுகமாயிரு" என்று கூறி குழந்தைக்கும் ஒரு முத்தமிட்டு நாகைக்குச் சென்று கார்த்திகை எப்போது பிறக்குமென எண்ணிக்கொண்டேயிருந்தான். வீடும் இடிந்து அது மண்டையிலும் விழுந்தது போல குப்புச்சாமியின் புண்பட்ட மனதில் அவனுடைய வேலை போயிற்று என்ற செய்தி புண்ணில் வேல் செருகுவது போன்றிருந்தது. அவன் இருதயம் உடைந்தது. நோய்வாய்ப்பட்டு பாயும் படுக்கையுமாக அவனுடைய வாழ்க்கை மாறிவிட்டது.

கதையை வளர்க்க விரும்பவில்லை. விஷயம் அவ்வளவுதான். எழுதக் கை நடுங்குகின்றது. திருச்சியில் உள்ள குப்புசாமியின் மாமனாருடைய கையில் தந்தி யிருந்தது. அவன் மறு உலகம் சென்ற செய்தியை அறிந்து மனம் பதைத்தது. எல்லோரும் அலறி, அடித்துக்கொண்டு இரயில்வேஸ்டேஷனுக்கு ஓடினார்கள். ஐப்பசி-ஸ்ரீ 8-வது மாதம் என்றுவது, 19உ சனிக்கிழமை கிழக்கே சூலம் என்றுவது பார்க்க முடிந்ததா? இல்லை. குப்புசாமி தன்னுடைய மனைவி சமைத்த உணவை உண்ண ஆவலோடு இருந்தான். ஆனால், அதற்குப் பதிலாக சமைக்காத பச்சரிசியை தன்னுடைய மனைவியின் கையால்தான் பிரேதமாகவிருந்து வாயில் வாங்கிக்கொண்டான்.

அன்பர்களே! இத்தகைய அநீதியை ஒரு நல்ல மனிதன் செய்வானு? நம்முடைய பெரியோர்களில் அறிவிற்சிறந்த ஒருவர் இக் கருத்தை உள்ளமைத்தே நாள் செய்கின்றதீமையை நல்ல மனிதன் செய்யான் என்ற பொருள்பட "நாள் செய்வது நல்லோர் செய்யார்" என்ற பழமொழியை உண்டாக்கி யிருக்க வேண்டும் என்றே எண்ணுகிறோம். வாசகர்களாகிய நீங்களும் அறிவுடையவர்களாதலினுலே இம் மூன்று பொருள்களையும் நன்கு சிந்தித்து கொள்வதைக்கொண்டு, தள்ளுவதைத் தள்ளி, செய்வன செய்து, சிறப்பெய்தி வாழவேண்டுவதோடு இக்கட்டுரையை இத்துடன் முடிக்கிறோம்.

பெண் கல்வி.

திரு. வயி. ப. சுப்பிரமணியன் எழுதுகிறார்.

நம்முடைய பத்திரிகைகள் அனைத்தும் வட நாட்டுப் பெண் மணிகளின் வீரதீரங்களைப்பற்றி நெஞ்சம் திடுக்கிடும்படி தினந்தோறும் புதுப்புது விஷயங்களைப் பரப்பி வருகின்றன. வடநாட்டுப் பெண்மணிகளோ சிலர் மகமதிய ஆசாரப்படி கோஷா முறையை அனுஷ்டிக்கின்றவர்கள். அவர்கள் செல்வர்களாயிருப்பினும் ஏழைகளாயிருப்பினும் சூரிய வெளிச்சம் இன்னதென்று தெரியாதவர்களாய் மூலை முடுக்குகளில் பதுங்கிக்கொண்டு தங்கள் வாழ்வைக் கடத்திக்கொண்டு வந்தனர். ஆண் மக்கள் அனைவரும் பெரும் பெரும் கல்வியாளராய் மேற்றிசை நாகரிகத்தின் பிம்பங்களாக உலகத்தைச் சீர்திருத்த அரும்பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்த பொழுதும் பெண் மக்களைச் சுத்தமான காற்றுக்கு இழுத்துக்கொண்டு வர முடியாதபடி மதங்களும் ஆசாரங்களும் மூடப் பழக்க வழக்கங்களும் பெருந்தடைகளாக நின்று பயமுறுத்தித் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனல், கால வேற்றுமையால் நிலைமை மாறுபட்டுவிட்டது. நமது கவிச் சக்ரவர்த்தினியாகிய ஸ்ரீமதி சரோஜனி தேவியாரும் மற்றும் பல பெரிய கௌரவம் நிறைந்த பெண்மணிகளும் சுதந்தரம் என்னும் பெரும் பயனை அடைவதற்காகச் சிறைக்கு இழுத்துக்கொண்டு செலுத்தப்பட்டதைக் கண்டவுடன் பெண்மக்களின் நெஞ்சங்களில் புத்துணர்ச்சி புறப்பட்டுவிட்டது. மதம் ஆசாரம் முதலியவைகளை அகற்றிவிட்டனர். முக மூடிகளைக் களைந்து எறிந்துவிட்டனர். சுதந்தரப் போராட்டத்தின் முன்னணியில் தலைவர்களாக நின்று படையைச் செலுத்த முன் வருகின்றனர். அவர்களுடைய வீரதீரங்களை உலகம் புகழ்ந்து கொண்டு வருகின்றது. இஃது இங்ஙனமாக, நம்முடைய நாட்டுப் பெண்மணிகளைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். நம் பெண்மணிகளோ, எந்நாளும் சுதந்தரமுடையவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். மேற்றிசை நாகரீகமும் இவர்களைத் தொட்டுவிட்டன. வாலிபர்களான ஆடவசமூகத்தினரும், பிரசாதியினரையும் பிறநாட்டினரையும் கண்டு உண்மையான சுதந்திரத்தினலும் சமத்துவத்தினுமே உண்மையான அன்பும் ஆனந்தமும் உண்டாகின்றனவென்

பதை உணர்ந்து, பெண்மக்களின் விடுதலைக்காக அவர்கள் போராடிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். இவ்விடுதலை முழக்கத்தைக்கேட்டவுடன் முதியோர்களும், உலக அறிவும் கல்வியறிவும் அற்ற ஆண் பெண் பலரும் இடிமுழக்கத்தைக்கேட்ட நாகத்தைப்போல் அஞ்சுகின்றனர். ஏன்? இவர்களை மூடப் பழக்கவழக்கங்கள் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அறிவும் அழிந்துவிட்டது. பெண் கல்வி பரப்புவித்தலினால் தீய வொழுக்கங்கள் பரவி விடுமென்றும், கணவனுக்கு அன்றி காதலர்களுக்கு கள்ளக்கடிதங்கள் எழுதுவார்கள் என்றும் ஒரு சில சுயநலக்காரர்கள் கூறும் கூற்றைக் கூறி அதைரியப்படுத்துகின்றனர். அதனால், கல்வி தீய வொழுக்கத்தில் செலுத்துமாவென்பதை நாம் ஆராயவேண்டியது அவசியம் நம்முடைய முன்னோர் அனைவரும் மகா ஞானிகள் என்பதை எவரும் மறுக்க மாட்டார்கள். அவர்களே, பெண் மக்களை, உயர்ந்த நிலைமையில் உள்ளவர்களாகவே ஒப்புக்கொண்டன்றோ, உலகத்தை இயக்கும் மகா சக்தியையும், அழியாத பிரகாசத்தைக் கொடுக்கும் அறிவையும், செம்மையைப் பயக்குவிக்கும் செல்வத்தையும், பார்வதி, சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி என்னும் பெண்ணுருவங்களாகவே உருவகப்படுத்தி இன்றும் வழிபட்டு வருகின்றனர். ஔவையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார் போன்ற பல தமிழ்ப் பெண்மணிகள் அருளியுள்ள நீதிகளைக் கண்டு ஆனந்திக்கின்றனர். கார்க்கி, மைத்திரேயி, போன்ற பெண்மணிகளிடமிருந்து ஞானசம்பந்தமான சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொள்கின்றனர். தமிழ் மறப் பெண்டிரின் வீரங்களை மெச்சியுரைக்கின்றனர். சீதை, தமயந்தி முதலிய நாரீமணிகளின் கற்பைத் துதிக்கின்றனர். உடனே நம் பெண்மணிகளின் உயர்வையும் சமத்துவத்தையும் நினைத்தவுடன் மனம் அஞ்சுகின்றனர். இவர்களுடைய அறிவும் ஆராய்ச்சியும் இருந்தவாறென்னே? பெண் மக்கள் அனைவரும் அடிமைகளாகவே இருக்கவேண்டுமென்று வாதிக்கின்ற இவர்கள் தங்கள் பெண்கள் பிறர் வீட்டில் கொடுமையாக நடத்தப்படும்போழ்து மனம் கொதிக்கின்றனர். சுதந்திரக்கடவுள் சிருஷ்டித்த சிருஷ்டிகளின் மனித சமூகத்தைத் தவிர மற்றவைகளில் ஆண் பெண் என்னும் வேற்றுமை ஒரு சிறிதும் இன்றென்பதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். ஆனால், இன்றைய உலகம் பெண்

மக்களுக்குத் தலைமை ஸ்தானத்தைக் கொடுத்து வருகின்றது. அரசாங்கமும் மற்றப் பொது ஸ்தாபனங்களும் இதை உணர்ந்துவிட்டன. இனி நாமும் பெண்மக்களின் வளர்ச்சியை தடுப்போமாயின் பிற்கால சரித்திரத்தில் நம்பெயர்கள் தீயர்களாகப் பொறிக்கப்பட்டுவிடும். நாம் என்றும் வசைமொழிக்கு ஆளாகுதல் கூடாது. பெண்களிடை நாகரீகம் மிகவும் வேகமாகப் பரவிக்கொண்டு வருகின்றது. உண்மையாக, நாம் பெண்மக்களுக்கு செய்ய வேண்டிய கடைமை ஒன்று இருக்குமாயின் அது அவர்கள் மனக் கண்களைத்திறத்தலாகிய கல்வியைச் சுலபமான முறையில் அளித்தலேயாகும். இதனால் தீர்க்கமுடியாத பலகுறைகள் அகன்று விடுவதோடுநம்முடைய சமூகமும் உயர்வானதாகிவிடும. கல்வி நிறைந்த தாய்மார்களின் வயிற்றில் உதித்த குழந்தைகளும் இளமையிலேயே கல்வி நிறையப்பெற்றவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள் அல்லவா?

குஞ்சி யழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல — நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு.

பெண்ணரசிகள் வேண்டும்.

"பெண்களிடம் ஆண்களைவிட பல அருங்குணங்கள் மல்கியிருக்கின்றன" வென்பது ஓர் ஆங்கில அறிஞர் கூற்று. உலக நிகழ்ச்சிகளை நன்ருக ஆராய்ந்து பார்த்தால் இஃது தெற்றென விளங்கா நிற்கும். கடவுள் தன்மை மிக்கது என்று இந்துக்களால் கொள்ளப்படுகின்ற வேதங்களிலும், சங்க இலக்கியங்களிலும், சமய இலக்கியங்களிலும், வைதீக உலகத்திலும் பல மாதர்கள் தலைமையுற்று புருஷர்கட்கு எவ்வாற்ருனும் புறம்போகாது மிளிர்ந்தார்களென்ருல் அதைவிட நம் கூற்றிற்கு வேறு சான்றுகள் வேண்டுவதில்லை. பல்லாயிரக்கணக்கான புருஷர்கள் பெண்களை அடிமைகொள்ள முயன்றிருந்த அந்தக் காலங்களிலும் பெண்கள் தலைசிறந்து விளங்கினுர்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது மேற் சொல்லப்பட்ட கருத்து சாலவும் வலியுறுத்தப் பெறுகின்ற

தன்றோ? இன்னும் சிறிது நுணுகி ஆராய்ந்தால் "பெண்கள் அளவுக்கு மிஞ்சிய சாமர்த்தியமுடையவர்கள்" என்றுகூடத் துணிந்து கூறலாம். இக்கருத்துப்பற்றியேதான் போலும் பண்டையோர் "பெண்ணொருத்தி பேசில் பெரும் பூமிதா னதிரும்... ...." என்று கூறினார்கள்.

இத்தகைய பெண்கள் பற்பல துறைகளில் மாண்புற்றிருந்தாலும் ஆளும் திறமை என்பது இயற்கையாகவே அவர்களுடைய குணத்தில் மல்கிக் கிடக்கின்றது என்று கூறலாம். இதனை ஜியார்ஜ் பர்னார்டுஷா வென்கின்ற பெரியார் அடியில் வரும் சில வாக்கியங்களால் விளக்குகின்றார் :—

ஃ ஃ ஃ

அதிகாரம் வாய்ந்த அரசனைக்கொண்டிருக்கின்ற எந்த நாடும் கண்ணியம் வாய்ந்த உத்தியோகங்களிலிருந்து புருஷர்களை நீக்கிவிட்டு பெண்களை நியமிக்கின்ற ஓர் சட்டமியற்றுதல்வேண்டும். அதுவே புத்தியுடைமையும் நாட்டின் நலங்கருதுகின்ற தன்மையுமாகும். புருஷர்கட்கு சிறு உத்தியோகங்களைத் தவிர பெரியவற்றிற்கு அருகதையில்லை.

ஃ ஃ ஃ

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் ஓர் தேர்தல் நடைபெற்றது. அதன் நோக்கம் டெக்ஸாஸ், வைமிங் என்ற இரு பகுதிகளிலும் பெண் கவர்னர்களை நியமிப்பதாகும். பெண்கள்சரித்திரத்தில் இதுவே முதலாவது தேர்தல் முயற்சி. பலர் இம்முயற்சியை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். என்றாலும் உலக சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் பெண்கள் ஆண்களைவிட மிகச் சிறந்த புத்திசாலித்தனமான முறையில் ஆட்சிபுரிபவர்கள் என்பது விளங்குமென்று நினைக்கின்றேன். அமெரிக்கக் குடியாட்சித் தலைவர் பதவி தற்போது இருப்பதுபோல 4 வருஷத்துடன் முடிந்து போகாமல் ஜீவிதம் முழுதும் நீடித்திருப்பதானால் நிச்சயமாகவும் பெண்களையே தலைமைப் பதவிக்குச் சிபார்சு செய்வேன்.

ஃ ஃ ஃ

ஒரு பெண்ணுக்கு புருஷனைவிட மிக சாமர்த்தியமாக நிர்வாகம் புரியவும் மக்களை குற்றேவலுக்குத் தூண்டவும் அரச பக்தியை பெற்றுக்கொள்ளவும் முடியும். குடியேற்ற நாட்டாட்சி நடக்

கின்ற தேயங்களிலுள்ள அதிகாரிகளில் பெரும்பாலோரும் தகுதியில்லாத புருஷர்களையே உத்தியோகங்களில் நியமிக்கின்றார்கள். ஆனால் பெண்கள் அங்ஙனமன்று. மிகவும் திறமையோடு தகுந்த மக்களை உத்தியோகங்கட்கு எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். புருஷர்கள் பெண்களுக்குக் கீழ் எவ்வித கலவரமுமில்லாது வேலைசெய்வது கண்கூடு. ஒரு பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்குமிருக்கின்ற சம்பந்தம் இரு புருஷருக்கிருக்கின்ற சம்பந்தத்தை விட எவ்வளவோ மேலானதாகும். பெண்களுக்குக் கீழ் ஆண்கள் ஒழுங்காக வேலை செய்த நிகழ்ச்சியை விக்டோரியா மகாராணியின் ஆட்சியில் நன்றாகக் கண்டோம்; இப்போது வில்டிமான்ஸ் மகாராணியின் ஆட்சியில் காண்கின்றோம்.

ஃ ஃ ஃ

இன்னும் விளங்கக் கூறினால், எலிஜபத் ராணியார் இங்கிலாந்திலிருந்த மிக மேலான அரசியாவார். அவருடைய காலத்தில் அரசாங்கத்திற்கிருந்த வலிமை கூறவியலாது; அவர் ஒரு யதேச்சாதிகாரி என்றே சொல்லலாம். அவருக்குப் பின்னால் சிங்காதனத்திற்கு வந்த ஒன்றாவது ஜேம்ஸும், சார்லஸ் அரசனும் மிக பரிதாபகரமான நிலைமையையடைந்தார்கள் என்றால் என்னே எலிஜபத்தின் திறம்! அவருக்கு ஆளும் கருவியாக இருந்தவை அவரது தோற்றமும் மதி நுட்பமுமேயாகும். அவருக்குப் பின்பு 500 மன்னர்கள் சிங்காசனமேறினாலும் அவரைப்போன்று ஆட்சி செலுத்தமுடியாது.

ஃ ஃ ஃ

பெண்களிடம் நான் காண்கின்ற ஒரு குறை யுண்டென்றால் அது அவர்கள் அளவுக்கு மிஞ்சிய புத்திசாலிகளென்பதாகும். ஸ்வீடன் தேசத்து கிருஸ்தியன் அரசியைப்போல பலரை நாம் காணலாம். அவர் தமது திறமையால் புருஷரைப்போலவே வாழ்ந்து ஜோன் அப் ஆர்க்கைப்போல தளகர்த்தராக விளங்கினார்.

ஃ ஃ ஃ

பெண்கள் புருஷர்களைப்போல அவ்வளவு பெரிய பேதையர்களல்ல. அவர்கள் குறையெதுவாக இருந்தபோதிலும் புருஷர்களுடைய முடியாத் தன்மையினாலும் பொங்கிய மனோவெழுச்சியினாலும் அவதிப்படுவதில்லை. அவர்கட்குப் பொது அறிவு மிகுதியுமுண்டு; வீட்டு ஆட்சி முழுவதையும் அவர்களுடைய கையிலேயே புருஷன் விட்டுவிடுகின்றான்.

தசரதன் முனிஸிபாலிடி.

பதினாயிரம் ஜனத் தொகையுள்ள ஊருக்கு முனிஸிபாலிடி அவசியமென்று கருதப்படுகிறது. இந்தப் பதினாயிரம் ஜனங்கள் வசிக்கும் ஒரு ஊரில் உண்டாகும் அசுத்தத்தைத் அப்புறப்படுத்தவும், விளக்குகள் போடவும், தண்ணீர் சப்ளை முதலிய வசதிகளைச் செய்யவும் ஒரு முனிஸிபல் ஆபீஸ், அதற்கொரு செக்ரட்டரி, பல இன்ஸ்பெக்டர்கள், எத்தனையோ தொழிலாளர்கள், யானை போன்ற இஞ்சினீரிங் டிபார்ட்மெண்டு, சுகாதார ஆபீசர், அநேகம் கண்ட்ராக்டர்கள், இவ்வளவையும் பராமரிக்க ஒரு கௌன்ஸில், அதில் ஒரு டசனுக்கு மேற்பட்ட கௌன்ஸிலர்கள், அவர்களுக்கேற்ற தலைவர் உபதலைவர்கள் இவ்வளவும் வேண்டியிருப்பதைக் காணலாம். இத்தனை ஏற்பாடும் செய்து பல மோட்டார் லாரிகள் வைத்து வேலை செய்தும் அசுத்தம் போனபாடில்லை. தசரத சக்ரவர்த்தியின் அந்தப்புரத்தை நினைக்கும்போது என்னுடைய வயிற்றைக் கலக்குகிறது. தசரத சக்ரவர்த்திக்கு 60000 பெண்டாட்டி. இத்தனை பேருக்கும் குறைந்த பக்ஷம் ஒவ்வொரு தாதியாகக் கணக்கிட்டாலும் 60000 தாதிகள். சமையலாள், விசேஷப்படியான ஆட்கள், காவலாளர்கள் முதலிய எல்லாம் சேர்த்துக் கூடியவரை சுருக்கிப் பார்த்தாலும் 2 லட்சம் ஜனங்கட்குக் குறைந்திருக்க முடியாது. ஒரு ராஜாவுக்கு—ஒரு ஆண்பிராணிக்கு இரண்டாவது கிளாஸ் பெண்டாட்டி கம்பெனி 2 லட்சம் ஜனத்தொகை கொண்டதாக இருந்திருக்கிறது. இது காரைக்குடி முனிஸிபாலிடியைப்போல சுமார் 20 மடங்கு பெரிதாகும். சென்னபட்டினத்தின் ஜனத்தொகை சுமார் 4 லட்சம். தசரதனின் பெண்டாட்டி முனிஸிபாலிட்டியின் ஜனத்தொகை 2 லட்சம். சென்னபட்டினத்தில் பாதி தசரதன் அந்தப்புர நகராகும். இதற்கொரு பெரிய தனி முனிஸிபாலிடி இருந்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஊர் நாறி நாற்றமெடுத்து மகாராஜாவின் காலடி படமுடியாமல் ஆகிவிடுமல்லவா? ஆகவே எத்தனை லட்சம் ரூபா இந்த முனிஸிபாலிடிக்கு வருஷந்தோறும் செலவாகி யிருக்கவேண்டு மென்பதை வாசகர்களே ஊகித்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த இரண்டு லட்சம் ஜனங்கட்கும் வரும்படியோ தொழிலோ

கிடையாது. ஆதலால் பொது ஜனங்களின் வரிப்பணத்திலிருந்தே இந்த முனிஸிபாலிடிச் செலவையும் செய்திருக்கவேண்டும். தவிர 60000 பெண்டாட்டிகட்கும் நகையும் வீடுகளும் நாற்காலி மேசை சீப்பு கண்ணுடி புடவை வாசனைச் சாமான்கள் வகையில் எவ்வளவு மாதந்தோறும் ஆகியிருக்கும். இதற்குப் பணம் எங்கிருந்து வந்தது? எல்லாம் பொது ஜனங்களின் தலைவரி தானே! இதுதான் தருமராஜ்யமா? தசரதன் தன் பெண்டாட்டி டிபார்ட்மெண்டை இப்படி வளர்த்திருந்தால் இவனுடைய மற்ற சங்கதிகள் எப்படியிருந்திருக்கும்? இப்போது இந்த 1931-ல் இப்படி ஒரு அரசன் இருக்க முடியுமா? இருப்பானு? இருந்தால் என்னவாகும்? பொது ஜனங்களின் வரிப்பணத்தில் செலவு செய்து பெண்டாட்டி முனிஸிபாலிடி நடத்த முடியுமா? என்று ஒரு சந்தேகி எழுதுகிறுர்.

கலி முற்றிவிட்டதா?

ஐயர் மார்கட்கோ அவர்களைப் பின்பற்றி யிருக்கும் வைதீகருக்கோ வழக்கமாக நடக்கிறதை ஆதரித்துச் சுயநலம் அடையத் தெரியுமே தவிர மற்ற சங்கதிகள் பூஜ்யந்தான் என்பது சிறிது புத்தியுடையவர்கட்கும் விளங்கக்கூடும். "கலப்பு மணம் செய்ய வேண்டும்; விதவா விவாகம் செய்யவேண்டும்; தீண்டாதவனை உயர்த்தவேண்டும்; ஜாதி பேதம் பாராட்டக்கூடாது; பெண்கட்கு உரிமை யளிக்கவேண்டும்" என்று சொன்னுல் "கலி முற்றிப் போய்விட்டது" என்று அவர்கள் கூறுவதை எங்கும் கேட்கலாம். சாஸ்திரப்படி கலியுகத்துக்கு மொத்த வருஷம் நாலு லட்சத்து முப்பத்தீராயிரமாகும். இதில் இதுவரை 5032 தானே ஆகியிருக்கிறது. இன்னும் 426,968 வருஷம் பாக்கியிருக்கிறது. இந்தக் கணக்குப்படி பார்த்தால் கலியுகம் தவழக்கூடிய காலங்கூட ஆகவில்லை யென்பது விளங்கும். பல் முளைக்காது, அப்பா என்று கூடச் சொல்லத் தெரியாத பாலப் பருவத்தில்தான் கலியுகம் இருக்கிறதென்பது விளங்கும். இப்போதே கலி முற்றிப்போய் விட்டதென்று சொல்வதற்குப் பொருளென்ன வென்பதைக் கவ

னிக்கவேண்டும். வைதீகம் மண்டையிலேறி வலுத்துப்போனால் உண்மையும் விளங்காது; புத்தியும் சுவாதீனத்திலிராது போலும்! இப்பொழுதே கலி முற்றிவிட்டதென்று கூறிப் புலம்ப ஆரம்பிப்பவர்கள் கலியுகமானது தவழ்ந்து நடந்து ஓடி ஆடி உலக விவகாரத்தில் தலைப்பட்டு அபார வேலைகளைச் செய்கிறதான அதனுடைய வாலிபப் பருவத்தில் என்ன செய்வார்கள்? கலி பிறந்து வளர ஆரம்பிக்கும்போதே சாமியில்லை கடவுளில்லை சாஸ்திரமில்லை யென்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்களே! போகப் போக என்ன வாகிறதென்று கேட்கிறேன். எத்தனை வைதீகர் மகாநாடு கூட்டினாலும் பல்லாவரத்தில் சைவக்கூட்டம் கூடி எவ்வளவு புளியைக் கரைத்துக் குடித்துத் திட்டி மகிழ்ந்தாலும் கலியுகம் 4,32,000 வருஷம் வரை இருந்து எல்லா அக்கிரமத்தையும் செய்துதானே தீரும். அப்படி அநியாயம் செய்யும்படி கலியுகத்தையும் கடவுள் உண்டாக்கிவிட்டு, அப்படி யெல்லாம் நடக்குமென்று திருவாய் மலர்ந்து மிருக்கிறாரே? அதனை ரிஷிகளும் ஒப்புக்கொண்டு புராணங்களிலெழுதிவைத்து விட்டார்களே? அது மாறுமா? அதனை மாற்றி வைதீகத்தை நிலைநிறுத்துகிறேனென்று சிவபக்தர்கள் முன் வரலாமா? முன் வருவது சாஸ்திர விரோதமில்லையா? கலி முற்றி அதாவது 432000 வருஷமும் முடிந்த பிறகு யானைத் துதிக்கை அளவு தாரையுடைய பெரிய மழை பெய்து உலகை அழிக்குமென்று புராணம் சொல்கிறது. அதற்கிடையில் சுவாமி வேதாசலமாவது சிவநேசர்களாவது சைவ சித்தாந்த சமாஜங்களாவது தோன்றிக் கலியை அழித்து தருமத்தை நிலை நாட்டி விடுவார்களென்று பரமசிவன் சொன்ன புராணங்களில் இல்லையே? அப்படி யிருக்க சிற்றறிவும் சிறு தொழிலுமுடைய இவர்கள் ஏன் வீண் புலப்பம் புலம்பவேண்டும்? ஏன் கலி முற்றிப்போய் விட்டதென்று பொய்சொல்லவேண்டும்? இப்போது தானே கலி ஆரம்பமாகியிருக்கிறது? இனிமேல்லவோ அதன் பருவகாலம் வரப்போகிறது? இவை யெல்லாம் சிவபெருமான் திருவருளின்படியும் சாஸ்திரப்படியும் ஒழுங்காக நடக்கும் போது மனிதர் புகுந்து மறுப்பது நியாயமாகுமா? பரமசிவன் கோபிக்க மாட்டாரா? என்று சுப்பராமன் எழுதுகிறார்.

பலதிரட்டு.

புதிய யோசனை

"தம்பி கெட்டது கெட்டாலும் சாஸ்திரத்தோடு கெட்டான்" என்று வைதீகர்கள் ஆளையும் தள்ள முடியாமல் காரியத்தையும் மறைக்க முடியாமல் சொல்லி சமாதானம் செய்து கொள்வார்கள். அந்தமாதிரி புராணப் புளுகுக்கு ஒருவழி அகப்பட்டிருப்பதாக எனது நண்பர் புளுகுணி சுப்பையர் சொல்கிறார். புராணம் முழுமையும் சுத்தப் புளுகு என்று வெட்ட வெளிச்சமாகிவிட்டதே. இனி என்ன செய்வது என்று நான் கேட்டேன். அவர் சொன்ன பதிலை நான் அப்படியே கூறுகிறேன்:—

வாஸ்தவந்தான்; புராணம் புளுகுதான்; எங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு எழுதப்பட்டதுதான்; மறுத்துச் சொல்ல முடியவில்லையென்பது வாஸ்தவம்தான்; அதற்காக என்ன? சுயமரியாதைக்காரர் இந்த விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்; முடிந்தமட்டும் எதிர்த்துப் பார்த்தோம்; முடியவில்லை. அதனால் என்ன முழுகிப்போய்விட்டது? இந்துக்கள் இருபத்து நாலு கோடி. முழுமையும் மூடமாக்கி எங்கள் முன்னோர் வைத்திருக்கிறார்கள். சுயமரியாதைக்காரர் போடுங் கூப்பாடு எத்தனை பேர் காதில் ஏறப் போகிறது? போனது போகட்டுமே! ஒரு லட்சம் போகட்டும்! 10 லட்சம் போகட்டும்! ஒரு கோடிதான் போகட்டுமே! 23 கோடி முட்டாள் எங்களிடம் கும்பிட்டு விழுந்து காசு தந்து ஆசீர்வாதம் பெறக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்பது ஞாபகத்திலிருக்கட்டும்! பயமில்லை. ஆனால் புராணம் படிக்குமிடத்தில் யாராவது ஒருவர் கேள்வி கேட்டு விடுகிறார். சரியான பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இதற்கும் ஒரு சமாதானம் சொல்லியே ஆகவேண்டியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ஜனங்கள் நம்புகிறார்களில்லை. இதற்காக வியாபார சம்பந்தமாக அமுலிலிருந்த ஒரு வழக்கத்தை இப்போது புராணப் பிரசங்கத்துக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். வியாபாரத்தில் பொய்யில்லாமல் முடியாது. ஆதலால் பொய்யினாலேற்படும் பாவம் கறுப்புக் கம்பிளியின் மேலிருந்து சொல்வதால்

பாதிக்கிறதில்லை. அப்படியே கறுப்புக் கம்பிளியின் மேலி ருந்து புராணப் பிரசங்கம் செய்தால் பாவம் தானே விலகிப் பறந்து போகும். பொய்யில்லாமல் புராணம் எழுத முடி யாததலால் சிறிது சேர்த்துதானிருக்கிறது. பெரு நெருப் புக்கு ஈரமில்லையென்றபடி கொஞ்சம் கலந்திருப்பதால் பாதக மில்லை. இருந்தாலும் கம்பிளியின் மேலிருந்து சொன்னால் பாவம் பாதிக்காது என்று சொல்வதென முடிவு செய்தாகி விட்டது. இனிக்கவலையே இல்லை.

கற்பைக்கெடுக்கும் திருநாமங்கள்.

சிவா என்று சொல்லாதவருடைய நாக்கை அறுத்துவிட வேண்டுமென்று சைவர்கள் புராணம் எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். ராமநாமமே கற்கண்டு என்று வைணவர் கூறுகின்றனர். சிவா என்பதும் ராமா என்பதும் சொல்ல முடியாத பெருமையுடையன வாக இருக்கின்றன. சிவராமன் செட்டியார் மனைவியார் இந்த இரண்டையுஞ் சொல்ல முடியவில்லை புருஷன் பெயரைக் கற்பு டைய பெண்கள் சொல்லக்கூடாதென்று சாஸ்திரஞ் சொல்லுகி றது. புருஷன் பெயரைச் சொன்னால் கற்புப் போய்விடும். கற்பு போனால் முக்தி கிடைக்கவேமாட்டாது. இதைக் கருதினால் சிவா ராமா என்று சொல்ல வகையில்லை. அப்படி ஒரு நாளாவது சொல்லாதிருக்கிற ஜென்மத்துக்கு முக்தி கிடையவே கிடையாது. இதற்கென்ன செய்யலாம்? புருஷன் பெயர் சொல்லக் கூடா தென்ற சாஸ்திரப்படி பார்த்தால் இந்த சிவராமன் செட்டியார் மனைவி சிவா ராமா என்று சொன்னால் நரகத்துக்குப் போவது நிச் சயமாக இருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தால் உபதேசங்கேட்ட பெண்கள் ஜபஞ்செய்ய முடியாமலிருக்கிறார்கள் எம்பெருமா னுடைய திவ்ய திருநாமங்களை உச்சரிக்காதவர்கள் தப்பாமல் நரக மடைவார்களென்று சந்தேகமில்லாமல் சாஸ்திரங்கள் சொல்லு கின்றன. சங்கடங்கட்கிடையில் பெண்மக்களை விட்டுத் துன்பப் படுத்துதல் நியாயமல்ல. இதற்கு ஒரே வழிதான் உண்டு. ஆண் மக்களுக்கு சுவாமிகளின் பெயரை வைக்கக்கூடாது. முக்கியமாக எந்தப் பெயர் சொன்னால் முக்தியைத் தருமோ அந்தப் பெயரை யாவது அது சம்பந்தப்பட்ட பெயரையாவது ஆண் மக்கட்கு வைத்தல் கூடாது. அப்படியானால் பெண் மக்கள் எல்லாரும்

தடையில்லாமல் எல்லாத் திவ்ய திருநாமங்களையும் தாராளமாகச் சொல்லி முக்தியடைதல் கூடும். உண்மையில் சாஸ்திர நம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகர்கள் இனிமேல் தங்கள் பிள்ளைகட்குக் கடவுள் பெயரை வைக்காதிருக்கவேண்டிய தவசியமாகும். இப்படி சுவாமி பெயர் வைப்பதால் கட்டாயமாகச் சில பெண்கள் நரகத்துக்குப் போக வேண்டி நேருகிறது. அந்தப் பாவத்துக்குப் பேர் வைத்த தாய் தந்தையரே ஜவாப்தாரியாக இருக்கிறார்கள் என்று ஒரு பக்தர் எழுதுகிறார்.

பிள்ளையாருக்குக் கம்பளிச்சட்டை.

எனக்குக் கொஞ்சம் இரக்கமான புத்தி. வீதியில் செல்லுகிறபோதெல்லாம் அரசமரத்தடியிலும் ஊருணிக் கரையிலும் முச்சந்திகளிலும் இருக்கும் பிள்ளையார்களைப் பார்க்கும்போது ஐயோ என்று வருகிறது. பனியோ சொல்ல முடியவில்லை. இரவிலும் காலை நேரத்திலும் வாடை ஆட்டுகிறது. சிவ பக்தர்கள் பிள்ளையார் பக்தர்கள் யாவரும் உள் வீடுகளைத் தாளிட்டுக்கொண்டு சட்டை, கம்பிளிகளைக் கொண்டு மூடி முக்காடு போட்டுப் படுத்துக்கொள்கிறார்கள். காலையிலும் கரடிமாதிரி கம்பிளிக்குள் மறைந்துகொண்டே நடமாடுகிறார்கள். வெயில் வந்தபிறகு வென்னீரில் தலை முழுகிவிட்டுத் தேங்காயை யெடுத்துக்கொண்டு பிள்ளையாரிடம் வருகிறார்கள். இவர்கள் செய்வது புரட்டுப் பக்தியாக இருக்கிறது. இவர்கள் காரியங்களை ஒழுங்காக முடித்துக்கொண்டு பிள்ளையாரிடம் வந்து ஒரு கும்பிடு போட்டுத் தேங்காயை உடைத்துவிட்டு தங்களால் முடியாத பல காரியங்களையும் முடித்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். பிள்ளையார் முடித்துக்கொடுக்கிறாரா இல்லையா வென்பதொருபுறமிருக்கட்டும். முதல் நாள் காலையில் தேங்காயுடைத்துவிட்டுப் போன இந்த பக்தர் மறுநாள் வேலையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டுதான் மறுபடி வருகிறார். இது நியாயமா? யோக்கியப் பொறுப்பாக இருக்கிறதா என்பதே என் கேள்வி. பனியிலும் வாடையிலுமிருந்து தெருப்புழுதி மூக்கு வாய் கண் காது முதலிய இடமெல்லாம் புகுந்து கஷ்டப்படுத்தப் பிள்ளையார் வெகு பாடு படுகிறார். இதைப்பற்றிப் பக்தர்கள் கவனிக்கிறதே யில்லை. மதுரையிலிருந்த பாண்டியன் இடது காலைத் தூக்கி ஆடு

வது போலிருந்த நடராஜ விக்கிரகத்தைப் பார்த்து ஒரு காலிலே ஆடினால் கால் வலிக்குமே என்று அழுது கதறினாராம். உடனே சுவாமியானவர் இடதுகாலை மாற்றி வலது காலைத் தூக்கி அன்று முதல் மதுரைக் கோயிலில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தமாதிரி தற்கால பக்தர்கள் விண்ணப்பம் போட்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாவிட்டாலும் காஷ்மீர் தேசத்துக் கம்பிளியிலாவது ஒரு சட்டை கனமானதாகத் தைத்து ஒவ்வொரு பிள்ளையாருக்கும் பனி வாடை நீங்கும் வரை போட்டுவைக்கலாம். இதற்குச் சிவ பக்தர்கள் முயற்சி செய்ய வேண்டிய தவசியமாகும் என்று ஒரு கம்பிளி வியாபாரி எழுதுகிறார்.

வாகனம் பெருமாளை விழுங்குகிறது.

ஆகாயத்தில் பறக்கிற கருடனைப் பார்த்தவுடன் கன்னத்தில் பலர் போட்டுக் கொள்வதைக் காணலாம். காரண மென்ன வென்றால் மகாவிஷ்ணுவின் வாகனமாம். மகாவிஷ்ணு பெரியவர். அவருடைய வாகனத்துக்கும் மதிப்பு செலுத்த வேண்டியதுதான். ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய செருப்புக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்த திரு நாட்டல்லவா இந்தப் புண்ணிய நாடு! போகட்டும். இந்த மகா விஷ்ணு மச்சாவதாரம் எடுத்தாரே, அந்தத் திருவவதாரமான மீனை ஏன் பலரும் விழுங்குகிறார்கள்? வாகனமாக இருந்த ஒரிஜினல் கருடன் இப்போது காணக் கிடைக்கிறதில்லை. அதனுடைய டூப்ளிக்கேட்டுக் கருடன்தான் இங்கே திரிகிறது. இந்தப் பெருமாளின் வாகனமே பெருமாள் அவதாரமான மீனைக்கொன்று விழுங்கிக்கொண்டிருக்கிறதே! இதற்குக் காரணமென்ன? அவதாரத்தைத் தின்னுகிற வாகனத்தை வணங்குவது ஒழுங்கா என்று கேட்கிறேன். இரண்டாவதாக மகாவிஷ்ணுவினுடைய அவதாரமான பன்றி யம்பெருமானை வணங்க வேண்டாமா என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. ஆமைகளின் கதியென்ன? பெருமாளின் வாகனத்தைக் கும்பிட்டால் போதுமா? மற்ற கடவுளர்களின் வாகனமான மூஞ்சுறு, மாடு, மயில், ஆடு, நாய் முதலியவைகளையும் பயபக்தியோடு வணங்க வேண்டாமா? பக்தியை வளர்ப்பதென்றால் இவற்றையெல்லாம் வணங்கும்படி ஏற்பாடு செய்தலே யாகும். கருடனை மட்டும் இப்போது ஜனங்கள் வணங்குகின்றார்கள். பக்தியை வளர்க்கிற

தென்றல் மற்ற வாகனங்களின்மீதும் பக்தி ஏறி வளரும்படி செய்தலே நியாயமாகும். சிவநேயர்கள் கவனிக்கவேண்டும். பெருமாள் வாகனத்தைப் பறக்கவிட்டு வணங்குவதும் சிவனுடைய வாகனமான மாட்டை வயலில் இடுப்பொடிய உழுவதும் பார வண்டியில் கட்டி யடிப்பதும் வெட்டிச்சாப்பிடுவதும் நியாயமன்று. இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு சைவர்கள் சகித்திருப்பது அம்மா பெருங் கொடுமையாகும் என்று பன்றிகள் மகாநாட்டுக் காரிய தரிசி நடராஜன் எழுதுகிறார்.

குடுமி எங்கே?

கோயில் சுவாமிக்குத் தேங்காய் உடைக்கிறார்களே! மதுரையில் குடுமியில்லாத தேங்காய் செலவாணியாகவில்லை. மதுரைச் சொக்கலிங்கர் மீனாட்சி முதலிய சுவாமிகட்குக் குடுமியுள்ள தேங்காய்தான் உடைக்கவேண்டும். குடுமி யில்லாவிட்டால் கோவிலுக்குப் போகும் பக்தர்கள் வாங்கவே மாட்டார்கள். ஆனால் திருநெல்வேலியில் குடுமியுள்ள தேங்காய் அகப்படவே மாட்டாது. சாணி உருண்டை மாதிரி குடுமியில்லாமல் கடைகளில் தேங்காயை வைத்திருக்கிறார்கள். இதனையே எல்லா பக்தர்களும் வாங்கி நெல்லையப்பருக்கும் காந்திமதியம்மனுக்கும் மற்ற குட்டிச் சுவாமிகட்கும் உடைக்கின்றனர். காரணமென்ன? மதுரைச்சாமிக்குத் தேங்காய்க் குடுமியில் வந்த பிரியமென்ன? திருநெல்வேலிச் சாமிக்குக் குடுமியில் வந்த கோபமென்ன வென்பது தெரியவேண்டும். இதைப்பற்றித் தகுந்த ஆராய்ச்சி செய்து சிவநேசர்கள் ஒரு அறிக்கை வெளியிடவேண்டும். மதுரைச் சிவபெருமானையும் திருநெல்வேலிச் சிவபெருமானையும் விரைவில் கேட்டு ஒரு சமாதானம் செய்து ஒரு மாதிரியான தேங்காயை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும். இதற்கு அவர்கள் ஒத்துவராவிட்டால் இரவில் மொட்டைத் தேங்காயும் பகலில் குடுமித் தேங்காயும் உடைக்கும்படி செய்யலாம். எப்படியும் ஒரு சட்டமாக்குவதே சிறப்பாகும் என்று ஒருவர் எழுதுகிறார்.